

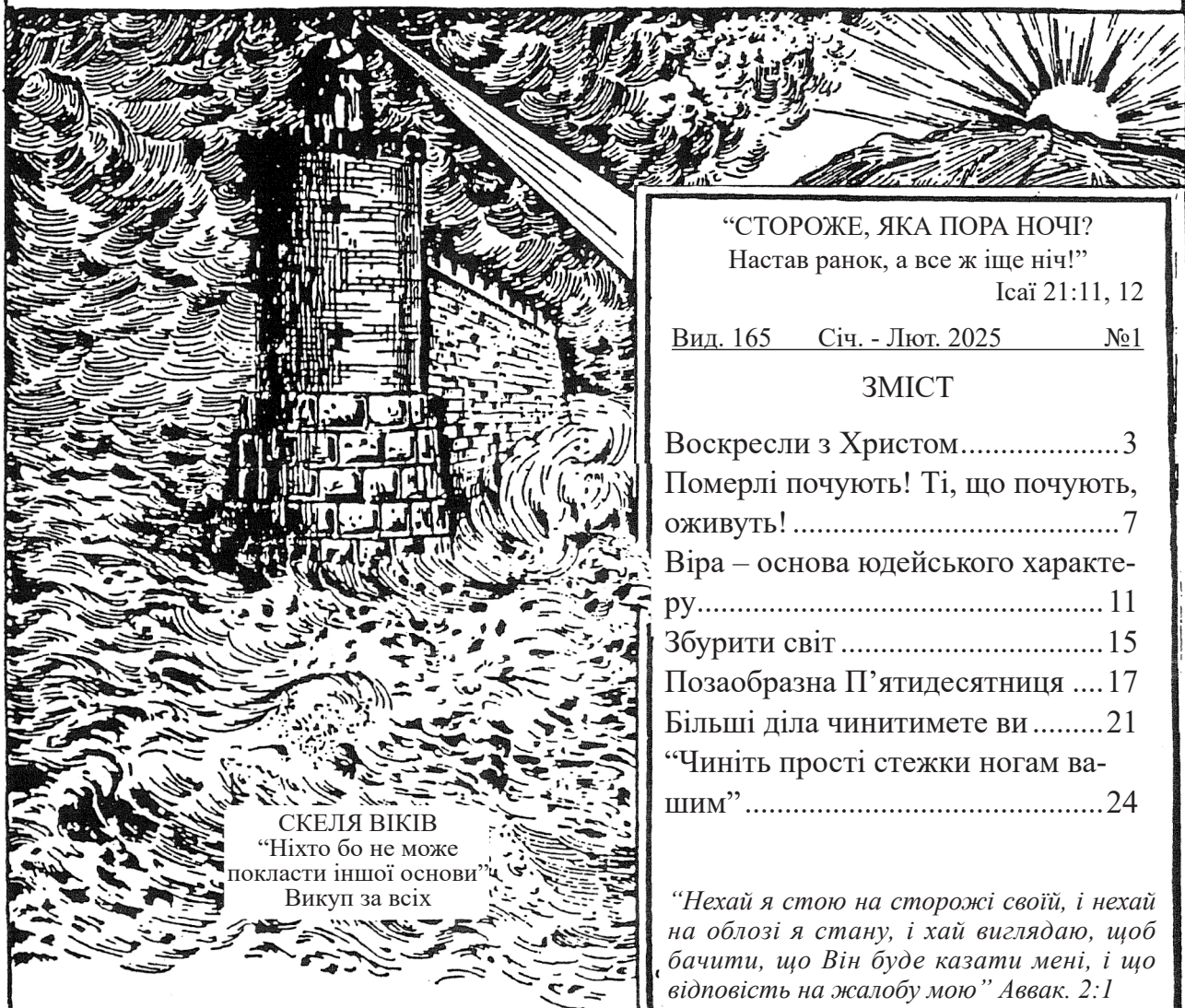

ЗОРІННЯ

НОВОЇ ДОБИ

ВІСНИК ПРИСУТНОСТІ ХРИСТА

СКЕЛЯ ВІКІВ
 "Ніхто бо не може
 покласти іншої основи"
 Викуп за всіх

"СТОРОЖЕ, ЯКА ПОРА НОЧІ?
 Настав ранок, а все ж ще ніч!"

Iсаї 21:11, 12

Вид. 165 Січ. - Лют. 2025 №1

ЗМІСТ

Воскресли з Христом.....	3
Померлі почують! Ті, що почують, оживуть!	7
Віра – основа юдейського характе- ру.....	11
Збуриți світ	15
Позаобразна П'ятидесятниця	17
Більші діла чинитимете ви	21
"Чиніть прості стежки ногам ва- шим"	24

"Нехай я стою на сторожі своїй, і нехай на облозі я стану, і хай виглядаю, щоб бачити, що Він буде казати мені, і що відповідь на жалобу мою" Аввак. 2:1

"Тривога людей на землі, і збентеження від шуму моря та хвиль (збурених, невдоволених мас), коли люди будуть мертвити від страху й чекання того, що йде на весь світ (на всіх людей), бо сили небесні (церковні) порушаться... Як побачите, що діється це, то знайте, що Боже Царство близько... Випростуйтеся, і підійміть свої голови, - бо зближається ваше визволення" (Луки 21: 25-31)

ЦЕЙ ЖУРНАЛ І ЙОГО СВЯТА ЦІЛЬ

Головна мета цього журналу – давати пояснення Біблії. Його видає Товариство дослідників Біблії для того, щоб на основі Святого Письма поширювати правдиве знання про Божий План Спасіння, особливо для тих, які називаються християнами. В ньому також даються оголошення про конвенції та звіти з цих конвенцій, а також оголошення про літературу, яку видає Товариство. Наші так звані “веріанські дослідження” є вивченням і дослідженням Святого Письма з використанням “Викладів Святого Письма”, видання яких було організоване Товариством ще за часів Ч.Т. Рассела.

Цей журнал стає на захист єдиної правдивої основи надій християн, яку, як правило, відкидають, а саме, Викуп – відкуплення дорогоцінною кров’ю Ісуса Христа, що дав Себе на викуп за всіх (1 Петра 1: 19; 1 Тимофія 2: 6). Лише на цій основі хтось може будувати з “золота, срібла, дорогоцінного каміння” Божого Слова (1 Кор. 3: 11-15; 2 Петра 1: 5-11). Інша ціль цього журналу – показати всім, “що то є зарядження таємниці, яка від віків захована в Бозі”, щоб “тепер через Церкву була оголошена найрізніша мудрість Бога”, яка “за інших поколінь не була оголошена людським синам” (Ефесян 3: 9, 10, 5).

Цей журнал є незалежним від усіх партій, сект чи віровизнань і намагається кожне своє слово підпорядкувати Божій волі в Христі, як це виражено в Святому Письмі. Тому ми відкрито говоримо про все те, про що говорив Господь – згідно з Божественною мудрістю, якою Він нас обдарував, щоб про це говорити. Наше ставлення не є догматичним, бо що знаємо, те й говоримо, маючи сильну віру в Божі обітниці, які є певні. Призначення цього журналу – служити Богу, тому рішення про те, що може бути поміщене в ньому, а що ні, мусить бути згідне з нашою думкою відносно того, що є до вподоби Господу, згідне з Божим Словом і є для збудування братів і сестер у знанні та Божій ласці. Тому ми не тільки просимо, але й наполягаємо, щоб наші читачі досліджували кожне написане тут слово за допомогою непомильного Божого Слова.

ЗГІДНО З НАШИМ РОЗУМІННЯМ СВЯТЕ ПИСЬМО ВИРАЗНО НАВЧАЄ:

що ЦЕРКВА є “храмом” живого БОГА – особливим “Його творивом”; що його будівництво ведеться на протязі всього віку Євангелії – відколи Христос стався Відкупителем світу і основним “Наріжним Камнем” цього храму, через який, коли він буде завершений, Божі благословення зійдуть “на всі племена”, і вони матимуть доступ до Нього (1 Кор. 3: 16, 17; Еф. 2: 20, 22; 1 М. 28: 14; Гал. 3: 29);

що водночас відбувається ОБТІСУВАННЯ, ФОРМУВАННЯ І ШЛІФУВАННЯ посвячених віруючих у Христове поєднання за гріх. І коли останній з цих “живих каменів”, “вибраних і дорогоцінних”, буде готовий, тоді великий Майстер збере все до купи у першому воскресінні, і храм буде наповнений Його славою і стане місцем зустрічі між Богом і людьми впродовж Тисячоліття (Об. 15: 5-8);

що ОСНОВА НАДІЇ для ЦЕРКВИ і для СВІТУ полягає в факті, що Ісус Христос “за благодаттю Божою смерть скуштував за всіх”, є “викупом за всіх”, і “часу свого” буде “світлом правдивим,.. що просвічує кожну людину, яка приходить на світ” (Євр. 2: 9; Ів. 1: 9; 1 Тим. 2: 5, 6);

що НАДІЄЮ ЦЕРКВИ є можливість бути схожою на свого Господа, “бачити Його, як Він є”, стати “учасниками Божої Істоти” і брати участь в Його славі як співспадкоємиця (1 Ів. 3: 2; Ів. 17: 24; Рим. 8: 17; 2 Петр. 1: 4);

що ТЕПЕРІШНЄ ЗАВДАННЯ ЦЕРКВИ – вдосконалювати святих для майбутньої праці служби; розвивати в собі кожну благодать, бути Божим свідоцтвом для світу і готуватися бути царями і священиками в наступному віці (Еф. 4: 12; Мт. 24: 14; Об. 1: 6; 20: 6);

що НАДІЯ для СВІТУ полягає у благословеннях знання і можливостей, які будуть дані всім Христовим Тисячолітнім Царством, – реституції всього, втраченого в Адамі, для всіх охочих і слухняних, з рук їхнього Відкупителя і Його прославленої Церкви, – коли всі свавільні нечестивці будуть знищені (Дії 3: 19-23; Іс. 35).

“ЗОРІННЯ НОВОЇ ДОБИ”

Журнал видається кожних два місяці

Цей журнал видається Товариством дослідників Біблії. Статті, які друкуються в ньому, перекладені з Репринтів (передруку) статей, написаних братом Расселом. Статті друкуються в зворотному порядку, починаючи з 1916 року написання.

Хочемо повідомити всіх читачів “Зоріння Нової Доби”, що цей журнал розповсюджується безкоштовно. Надіємось, що брати усіяко будуть

підтримувати цей журнал, який розповідає про наближення Божого Царства, потішає пригноблених і дає харч у пору тим, хто уклав з Богом угоду при жертві.

ЦЕЙ ЖУРНАЛ ВИДАЄТЬСЯ ДЛЯ ДОБРА БОЖОГО НАРОДУ І ДЛЯ БОЖОЇ СЛАВИ.

Всі листи, зауваження та побажання просимо висилати на адресу:

п/с 6890
м. ЛЬВІВ, 79019

ВОСКРЕСЛИ З ХРИСТОМ

“Отож, коли ви воскресли з Христом, то шукайте того, що вгорі, де сидить Христос по Божій правиці. Думайте про те, що вгорі, а не про те, що на землі. Бо ж ви вмерли, а життя ваше сховане в Бозі з Христом”
(Колосян 3: 3).

[ЗНГ322] У нашій опублікованій проповіді минулої неділі (адже я знаю, що багато хто з вас слідкує за цими друкованими проповідями) ми розглянули загальний факт воскресіння нашого Господа, який був добре засвідчений не лише словами апостолів та згодою між їхніми свідченнями, але й образними та пророчими вченнями. Сьогодні ми подивимося на це питання з іншого погляду і відзначимо, що вчення про воскресіння Ісуса й надія віруючих на воскреслого Спасителя, Який прийде знову у свій час для їхнього визволення, стали фундаментальними в християнській вірі. Воно пронизує усю філософію плану спасіння. Наприклад, у нашому тексті апостол вказує на те, що справжні послідовники Христа зараховано вмирають для земних цілей, надій та амбіцій, гріховних задовольень тощо, й зараховано встають з мертвого стану до оновленого життя як Нові Створіння у Христі Ісусі, підняті з Ним, щоб “ходити в оновленні життя”. Для них “стародавнє минуло, ото сталося нове”. Усі їхні інтереси, надії та цілі нерозривно пов’язані з воскресінням Ісуса і його звеличенням до Небесного Царства, духовного стану, і їхня надія, їхня мета, їхнє прагнення – жити у світі як не від світу, як мертві для світу та його інтересів і справ, а живі для Бога й духовних інтересів і небесних обітниць через Ісуса Христа.

Однак апостоли не вчили, що цієї зарахованої смерті й зарахованого воскресіння достатньо. Навпаки, їхнє вчення полягало в тому, що цей зарахований стан необхідно підтримувати до часу, поки не вдасться досягти дійсного стану. Наприклад, послідовник Христа, який повністю посвячує своє життя на смерть, не тільки вважає себе мертвим для світу й гріха, і вважає себе живим для Бога, немовби він встав з мертвих, але він повинен підтримувати цей стан, поки фактична смерть не закінчить і не завершить зарахований стан; і його надія полягає в тому, що воскресіння нового розуму в теперішньому житті є лише попередником, підготовкою до фактичного воскресіння з мертвих під час другого приходу Відкупителя. Тому апостоли постійно переконували Церкву стояти непохитно, очікуючи благодаті, милості, яка буде дана їм в об’явленні Господа й Спасителя нашого Ісуса Христа у Його другому приході (1 Петр. 1: 13). Знову ж таки, він каже, що ми повинні мати надію до кінця, до завершення, доки не прийде те, що досконале, доки справжня слава, честь і безсмертя не займуть місце зарахованого стану, коли ми “перемінимось, раптом, як оком змигнути”.

ЗОБРАЖЕНЕ У ХРИЩЕННІ

Під керівництвом святого Духа апостол представив Церкві новий погляд на хрищення, відмінний від того, який був проголошений серед юдеїв Іваном Христителем. Останнє означало лише омивання від скверни плоті й символізувало повернення, наскільки це можливо, до праведного життя в гармонії з Мойсеєм. Але нова й відмінна думка щодо хрищення, яка була запроваджена після П’ятидесятниці й стосувалася

особливо всіх поган, які прийняли Христа, полягала в тому, що воно було символом смерті й поховання їхньої людської волі у волю Христа, що у воді, символічно, вони були занурені в смерть, стали мертві для світу, мертві для гріха, мертві для себе, мертві для земних амбіцій, і з води вони були підняті, щоб ходити в обновленні життя, не за плоттю, а за духом, шукаючи того, що вгорі, де Христос сидить по правиці Бога. Таким чином, апостол стверджує, що віруючі поховані з Ним (Христом) у хрищенні й підняті з Ним вірою в діяльність Бога, Який підняв Його з мертвих. “І вас, що мертві були в гріхах та в необрізанні вашого тіла, Він оживив [зробив живими, воскресив] разом із Ним, простивши усі гріхи” (Кол. 2: 12, 13).

Апостол у своєму листі до Римлян (6: 3-5) схожим чином дає визначення хрищення, пояснюючи, що віруючі занурені, поховані в Христа; що в певному сенсі кожен, хто так похований, втрачає свою індивідуальність і владу над собою, входячи в Тіло Христа як його член; що спосіб, яким він таким чином введений в Тіло Христа (з його привілеями й милостями), – це його добровільне хрищення в смерть, посвячення свого серця, своєї волі, всього себе Господеві, щоб бути мертвим для земних інтересів і справ.

Далі апостол пояснює, що мета цього зарахованого вмирання і зарахованого поховання в Христа – бути зарахованими членами Його Тіла і відтепер зараховано жити новим життям, немовби ми були підняті з мертвих, прославляючи нашого Отця, що на небі. Він запевняє нас, що ті, хто вірний значенню цього хрищення в смерть, стануть Господньою подобою дійсно у воскресінні, Першому воскресінні, про яке написано: “Блаженний і святий, хто має частку в першому воскресінні! Над ними друга смерть не матиме влади, але вони будуть священниками Бога й Христа, і царюватимуть з Ним тисячу років” (Об. 20: 6).

ЗМІНЕНІ ВІД СЛАВИ ДО СЛАВИ

В яких би різних формах апостол не представляв сподівання Церкви щодо переходу від стану гріха й смерті до стану святості й життя, він завжди тримається однієї й тієї ж загальної думки, а саме, що ми стали зараховано мертвими для земних інтересів, служіння, надій і цілей, і одночасно стали більш живими для Бога та святих речей, поки цей процес зміни, який розпочався

в теперішньому житті й повинен підтримуватися до самої смерті, не завершиться в дійсному воскресінні Церкви, яке змальовує апостол у 1 Кор. 15: 42-44: “Так само й воскресіння мертвих: сіється в тління, в нетління встає, сіється в неславу, у славі встає, сіється в немочі, у силі встає, сіється тіло звичайне, встає тіло духовне”. Цей процес зміни, кажуть нам апостоли, здійснюється Духом Господа.

Момент повного посвячення на смерть, момент хрищення в Його смерть є для таких моментом зачаття до обновленого життя, моментом оживлення й помазання святим Духом, моментом воскресіння з колишнього мертвого стану до того, щоб ходити в обновленні життя. Тоді, наскільки святий Дух перебуває в Господньому народі й рясніє в ньому, настільки відбуватиметься зміна від слави до слави на образ їхнього Господа. Мертвим вважається не тілесний образ, не плоть. Відбулося зачаття подобі серця, образу, який розвивається коштом волі плоті. Така особа, умертвляючи її, ходить за Духом. Господній народ старанно наслідує [ЗНГ323] приклад і дух Господнього Слова, щоб досягти славної досконалості, до якої його запрошено і яка буде дарована вірним рано вранці Тисячоліття, у дійсному воскресінні.

ЖИВІ ДЛЯ БОГА

Світ вважається мертвим через гріх і його вирок смерті, але християнин вважається живим для Бога через Ісуса Христа завдяки вірі в Його закінчену жертву, і ця віра перевіряється прийняттям божественного запрошення стати живою жертвою з Христом і вважатися Новими Створіннями в Ньому. Ми вже зазначали, що відбувається оновлення не плоті, а духа, розуму, волі, і що відтепер світ нас не знає, як не знав Його.

Світ, який судить по плоті, здатний бачити, що деякі, хто не є Господнім народом, успадкували менше злих наслідків гріхопадіння. Порівнюючи їх з іншими, більш занепалими, які прийняли Христа, він може припускати, що деякі зі світу кращі за тих, хто є в Церкві. Але Господь дивиться не тільки на зовнішній вигляд, але головним чином на серце, на волю, наміри. Ті, хто посвятив усе своє життя Господеві й докладає всіх зусиль, щоб вести добрий бій зі слабкостями своєї плоті, має божественне схвалення, а той, хто не посвятився Господеві й

не став мертвим для гріха, не має божественного схвалення, хоча й успадкував менш зіпсоване тіло. У цьому полягає велич божественного устрою, за яким найслабший і найзіпсованіший має однакові можливості досягнути Царство з тими, хто є більш привілейований по плоті. Як пояснює апостол, де збільшився гріх, там зарясніла благодать. Господь забезпечує кожного через Ісуса відповідно до його потреб, і Він приймає нас у Ньому відповідно до нашої щирості та великодушності.

ОЖИВИТЬ ВАШІ СМЕРТНІ ТІЛА

Як ми вже бачили, наші смертні тіла мають померти. Вони вважаються мертвими в момент посвячення і продовжують вважатися такими, поки не помруть насправді. І немає ніякої надії на воскресіння смертних тіл Церкви. Навпаки, як уже зазначалося, вірні послідовники Господа мають обітницю “кращого воскресіння” – воскресіння до духовних умов, набагато вищих за будь-які земні умови. Як проголошує апостол, є тіло тваринне і є тіло духовне. У цей час ми маємо тваринне, плотське тіло, яке вважається мертвим; і якщо будемо вірні в тому, щоб тримати його мертвим, “неволити тіло своє”, то отримаємо наше славне духовне, безсмертне тіло в нашій зміні воскресіння, коли наш Учитель у Своему приході скаже: “Гаразд, рабе добрий і вірний! Ти в малому був вірний [вірний Угоді самопожертви], над великим поставлю тебе, увійди до радощів пана свого” (Мт. 25: 21).

Однак апостол вказує нам на те, що ми не повинні задовольнятися лише тим, що вважаємо наше тіло мертвим для гріха, а серце і розум живими для Бога, але, в міру того, як ми будемо приймати святий Дух, в міру того, як він буде входити в наші серця і життя з перетворювальною силою, ми зможемо не тільки правильно хотіти, але й все більше і більше правильно чинити. Ми не тільки перестанемо ходити за плоттю, а в думках, у намірах будемо ходити за духом, але новий розум матиме таку силу, такий вплив на смертне тіло, що зможе щораз більше використовувати його в службі Господу, в службі праведності. Зверніть увагу на слова апостола в цьому напрямку. Він каже: “А коли живе в вас Дух Того, Хто воскресив Ісуса з мертвих, то Той, хто підняв Христа з мертвих, оживить і смертельні тіла ваші через Свого Духа, що живе в вас” (Рим. 8: 11).

Апостол не говорить тут про дійсне воскресіння, яке, як ми бачили, не буде пробудженням смертного тіла, але створенням нового тіла, духовного тіла, обіцяного вірним. Думка апостола полягає в тому, що наші смертні тіла, посвячені на смерть, можуть бути настільки наповнені енергією, настільки контрольовані святим Духом, святим розумом, святою вдачею Господа в нас, що в теперішньому житті ми щораз більше можемо бути слугами Бога і праведності, приносячи плід побожності на славу Того, Хто покликав нас з темряви до Свого дивного світла.

Зауважмо, що ми обмежили наш огляд цього воскресіння Церквою і нічого не сказали про воскресіння світу, яке належить до наступного віку і називається в Писанні воскресінням суду (Ів. 5: 29). Воно міститиме у своєму часі чудові можливості для людської сім'ї.

Але зараз, у теперішньому часі, особливе Господнє послання звернене до небагатьох, до Малої Черідки, до особливого народу, який, прийшовши до пізнання Правди та Його благодаті, побачивши стан розумового, морального і фізичного зіпсуття й смерті, яку спричинив гріх, і побачивши відкуплення, яке Бог пропонує через Ісуса, з радістю приймають можливість стати з Ним на одному боці у війні проти гріха та всякої неправди, охоче віддаючи своє життя на служіння Правді й праведності та Господній справі, а не гріху, сатані й смерті.

Воскресіння цього класу до слави й досконалості небесного стану захищаним чином починається вже в теперішньому часі, бо для божественного схвалення необхідно, щоб ми не тільки приймали добрі постанови та посвятилися, але щоб ці постанови тощо були випробувані тим, що апостол називає “огняними випробуваннями”, щоб через ці випробування й труднощі в нас розвинулася подоба характеру Спасителя, Ісуса, і щоб з Його допомогою, Його Словом і Духом ми досягли Його подоби характеру і таким чином в очах Отця вважалися гідними частки в Його природі, славі й Царстві згодом. Апостол заявляє: “Світ нас не знає тому, що Його не пізнав” (1 Ів. 3: 1).

АТЕЇЗМ ЗРОСТАЄ

Світ у цілому стає все більш атеїстичним і пантеїстичним. Дедалі більше як розумних, так і невігласів стають на позицію сумніву в існуванні особистого Творця і приймають теорію

еволюції, згідно з якою природа є Богом і створила людину та все, що ми бачимо, в результаті еволюційних процесів, незалежно від будь-якого індивідуального, розумного [3HG324] керівника, Творця. Я помітив в одному публічному друкованому виданні замітку стосовно цієї речі. У Колумбійському коледжі, штат Нью-Йорк, студентам було поставлено низку запитань про Бога, Його особистість чи безособовість. У групі було сорок п'ять студентів, і з них лише шістьнадцять сповідували віру в божественного, особистого Творця, а решта двадцять дев'ять вважали себе атеїстами. Зважаючи на біблійне твердження, що тільки нерозумний говорить у своєму серці, що Бога немає, як ми можемо вважати теперішній час мудрішим чи кращим за минулий?

Ті зі світу, хто визнає особистого Бога, мають різні погляди на це. Критерієм, який зазвичай визнає світ, є критерій справедливості, згідно з яким не буде ніякого милосердя, що кожна людина отримає винагороду або покарання відповідно до своїх справедливих учинків, добрих чи поганих. Відкидаючи думку про вічні муки, люди схиляються до думки, яка більше відповідає чистилищу католиків. Але ці ж люди не визнають божественного критерію справедливості, а саме – досконалості; тому вони не бачать вчення Святого Письма, що без відкуплення смертю Ісуса, без сплати ним за людство кари за первісний гріх, не було б надії на майбутнє життя. Їхня фальшива основа міркувань полягає в тому, що вони будуть покарані в майбутньому за ті переступи божественного критерію, які були скоєні навмисно і ні за які інші.

Ця думка також не дуже відрізняється від того, чого навчає Святе Письмо, а саме, що спокутна жертва нашого Господа є повним відшкодуванням перед Справедливістю всіх гріхів усього світу, за умови, що вони були скоєні через невігластво чи забобони, або через успадковані слабкості чи моральні вади, і що за всі навмисні провини, за все сіяння плоті, буде пожинання відповідної шкоди в славному Тисячолітньому віці, коли охочі будуть врятовані через велику працю підняття від умов гріха й смерті щораз вище до повної досконалості земного життя, представленої в досконалості Отця Адама за Божим образом і подобою, тоді як неслухняні, уперті робити поступ при сприятливих

можливостях того часу, будуть відтяті у Другій Смерті, знищені.

НА СУДІ ЛИШЕ ДОБРОВОЛЬЦІ

Хоча християни загалом визнають той факт, що Боже милосердя в наш час поширюється на тих, хто покликаний, хто добровільно відгукується, все ж більшість, здається, не розуміє сили цієї істини. Той, хто подивиться навколо себе сьогодні, повинен побачити, що Євангеліє проповідується, але немає жодного покарання для тих, хто відкидає його. Благословення поширюється на тих, хто приймає його, і це благословення настільки завуальоване, настільки незрозуміле, що більшість людей у світі не цінує його. Вони вважають, що, як сказано у Святому Письмі, “багато лихого для праведного”, що Господній народ випробовується вогненними випробуваннями, а непосвячені, здається, мають менше випробувань і труднощів.

Цього світ не розуміє. Може здатися, що Господь менше думає про віруючих, ніж про невіруючих, менше про посвячених, ніж про непосвячених. Лише ті, хто навчений у школі Христа, можуть зрозуміти через інші вчення Святого Письма, що ці випробування, які приходять на Господній народ, є проявами божественної милості й показують, що особи на випробуванні перебувають під доглядом, що вони підлягають каранню, шліфуванню, прилаштуванню і приготуванню до місця в божественному устрої на майбутнє, бо вони посвятилися Господу, бо вони почули про божественну благодать і відгукнулися на неї. Тому ці страждання, які вони вірою сприймають як належні, доставляють для них, як їм дано запевнення, у безмірнім багатстві славу вічної ваги. Але це вони можуть зрозуміти не тоді, коли дивляться на видиме, на дочасне, але тоді, коли дивляться очима віри на невидиме, на вічне, на Небесне Царство (2 Кор. 4: 18).

“Бо на це ви покликані”, – каже апостол, покликані, як знову пояснює він, небесним покликанням, високим покликанням бути спадкоємцями з Ісусом Христом, своїм Господом, “коли тільки разом із Ним ми терпимо, щоб разом із Ним і прославитись”. Саме це доповнення страждань Христа, участь з Ним у Його стражданнях, у жертвуванні земними інтересами дозволяє бути цими особливими, відокремленими й відмінними від світу загалом,

яким би морально і доброзичливо налаштованим він не був.

Помилка християн загалом полягала у припущенні, що тільки цей покликаний клас має спастися, що тільки ті, які зараз мертві з Христом і живі з Ним, щоб ходити в оновленні життя, матимуть свій жереб у великому божественному плані спасіння людей, а всі інші будуть навіки втрачені, підуть на вічні муки, як каже більшість, підуть на Другу Смерть, як каже меншість. Але божественний план славніший від усіх людських уявлень тим, що він встановлює, що вибрані цього Євангельського віку просто зараховані з Ісусом як члени великого Відкупителя в одній особі, і що вони разом з Ним, у славі Тисячолітнього Царства, здійснять первісний задум Бога – благословення всіх родів землі, підняття Адама й усіх його нащадків з гробу і з усієї деградації гріха та смерті, якщо вони цього захочуть.

Наскільки славним є Божий план! Він перевершує всі наші сподівання та всі наші

побоювання. Наскільки славним є привілей, наданий нам, які почули послання Божої благодаті, що промовляє мир через Ісуса, і які, прийнявши послання миру, отримали запрошення христитися в Його смерть, страждати з Ним, щоб потім царювати з Ним у Його Царстві, бути мертвими з Ним, щоб потім жити з Ним у славному безсмерті божественної природи на духовному рівні, бути мертвими для світу й для себе, земних амбіцій і гріха, і ходити тепер в оновленні життя як воскреслі Нові Створіння у Христі, і бути з Ним спадкоємцями частки у Його воскресінні, Першому Воскресінні, Головному Воскресінні, воскресінні блаженних і святих до слави, честі й безсмертя, божественної природи. Брати та сестри, той, хто може бачити цей славний план, має благословення й привілей, який, очевидно, з Божого наміру, прихований від очей багатьох інших. “І кожен, хто має на Нього надію оцю, очищає себе так же само, як чистий і Він”, ходячи в оновленні життя (1 Ів. 3: 3).

3HG321

ПОМЕРЛІ ПОЧУЮТЬ! ТІ, ЩО ПОЧУЮТЬ, ОЖИВУТЬ!

“Поправді, поправді кажу вам: Наступає година, і тепер уже є, коли голос Божого Сина почують померлі, а ті, що почують, оживуть”
(Івана 5: 25).

Значення нашого тексту є незрозумілим для багатьох. На перший погляд здається, що він навчає нісенітницю, а саме, що мертві спочатку почують, а потім оживуть, тоді як зазвичай вважається, що вони спочатку оживуть, а потім почують. Але наш Господь не помилився в цьому твердженні, і цей текст дозволяє легко це вирішити, якщо тільки зрозуміти правильні засади інтерпретації.

Щоб правильно зрозуміти значення цих слів, ми повинні пам'ятати, що з Божого погляду тільки троє членів нашого роду коли-небудь були живі: батько Адам і мати Єва в період їхньої невинності в Едемі, і наш Господь Ісус Христос, Чиє життя, не послаблене гріхом, було перенесене з високого рівня духовного існування в людську природу, коли Він, за словами апостола, “стався тілом”, щоб за Божою благодаттю

“смерть скуштувати за всіх” (Ів. 1: 14; Євр. 2: 9). Святе Письмо послідовно дотримується думки, що живим можна назвати лише досконале буття, а отже, Адам і Єва та всі їхні нащадки, які розділили з ними гріхопадіння, одразу ж стали вмираючими істотами й не можуть бути названі живими.

Твердження Об'явлення 20: 5 повністю узгоджується з цією думкою. Тут описано тисячолітнє царювання Христа, зображено воскресіння Церкви до слави й досконалості життя в Царстві, а потім йде загальне твердження, що “інші померлі не ожили, аж поки не скінчилася тисяча років”. Працею Тисячолітнього віку буде виконання змісту нашого тексту, щоб усе людство, усі мертві, по-перше, прокинулися з гробу; по-друге, почули голос, послання Божого Сина; по-третє, це послання, якщо вони захочуть, повністю підніме їх з умов гріха і смерті до повної досконалості життя, втраченого в Едемі й відкупленого на Голгофі. Доки мертвий світ не почує голос і не послухається його, він не досягне тієї досконалості, кінець якої позначений як життя. Тоді всі слухняні,

почувши й послухавшись, будуть жити в повному розумінні цього слова. Адамова смерть, неміч, недосконалість не матимуть більше влади над ними, бо, за Господньою благодаттю, праця Тисячолітнього віку повністю підніме їх з гріховного стану вмирання.

“ВСІ, ХТО В ГРОБАХ... ПОВИХОДЯТЬ”

Контекст (вірші 28, 29) говорить, що “всі, хто в гробах, Його [Людського Сина] голос почують і повиходять” до воскресіння. Натяк дуже виразний: вихід сам по собі не є воскресінням, і це підтверджується іншими місцями Писання, які говорять нам, що син вдови з Наїн, дочка Яіра і Лазар пробудилися від сну смерті, тобто, за словами Учителя, вийшли з гробу. Однак ніхто з них не став живим знову, ніхто з них не був приведений до досконалості своїм пробудженням. Вони далі були під смертним вироком і лише на короткий час ожили, щоб померти знову, як інші помирають під цим смертним вироком. Першим, хто встав, щоб більше не вмирати, був наш Господь Ісус. Його воскресіння було воскресінням життя, воскресінням до досконалості життя і повного звільнення від смерті. Його воскресіння, отже, було анастасіс, абсолютним підняттям. У згоді з усім цим є свідчення Писання, що Він був “першим плодом з тих, хто заснув смертним сном” (1 Кор. 15: 20). Він був “первородженим з мертвих”, Він був “першим, що воскреснув з мертвих”, і Він “уже більш не вмирає, смерть над Ним не панує вже більше” (1 Кор. 15: 20; Кол. 1: 18; Дії 26: 23; Рим. 6: 9).

Відповідно, слова нашого Господа стверджують, що коли ті, хто в гробах, почують голос Людського Сина і повиходять, для тих, хто робив добро, хто подобався Богові, хто був прийнятний для Бога через Христа, це буде воскресіння життя, або повне підняття зі смерті, подібне до того, якого зазнав наш Господь. Дійсно, воскресіння Церкви в іншому місці визначене як воскресіння Христа, Який є Головою, а Церква – Його Тілом, і вважається, що Його воскресіння поклато початок воскресінню всього Тіла. Тому апостол знову говорить, що його прагненням було мати спільність з Христом у Його стражданнях, щоб він міг брати участь також у “Його воскресінні” (Фил. 3: 10). Але очевидно, що ті, хто матиме участь у воскресінні життя, будуть порівняно малою частиною людства, тому що лише деякі мають свідчення,

що “вони догодили Богові”, лише деякі мають свідчення Божого Слова і святого Духа про те, що вони прийняті в Христі, що вони були вірні своїм привілеям, можливостям і угодам. Всіх інших Господні слова об’єднують під загальним терміном “котрі зло чинили”, тобто ті, чий шлях не був схвалений Богом. Для них, за словами Господа, буде “воскресіння через суди”, що в нашому загальному перекладі звучить як “воскресіння [ЗНГ366] суду”.

ВОСКРЕСІННЯ ЧЕРЕЗ СУДИ

Маючи на увазі, що процес воскресіння полягає в тому, щоб привести особу до досконалості життя, легко зрозуміти, що саме життя не вдасться отримати, доки процес воскресіння не завершиться. Тоді великі маси людей, вийшовши з гробу (не всі відразу, але, як каже апостол, “кожен у своєму порядку”), все ще перебуватимуть у смерті. Тому воскресіння через суди в їхньому випадку повинно означати поступове піднесення до життя через процес судів, процес нагород і покарань, виправлення в праведності. Ці процеси матимуть дисциплінарний характер, корисний, з метою просвітлення, навчання й піднесення всіх зі стану гріха й смерті до абсолютної досконалості життя.

Перед цим текстом (у віршах 21 та 22) наш Господь робить таку ж різницю між пробудженням мертвих і оживленням, тобто приведенням їх до досконалості життя, і стверджує, що як Сам Отець має владу робити це, так і Синові Він дав таку владу. Далі Він пояснює причину, необхідність того, чому Він дав її Синові: “Бо Отець і не судить нікого, а весь суд віддав Синові, щоб усі шанували і Сина, як шанують Отця”. Якщо ми запитаємо, що ж це за суд, який Отець передав Синові, то відповідь буде такою: це не суд над батьком Адамом в Едемі, бо той суд був від Отця, і вирок був від Отця – смерть. Світ, раз суджений в Адамі й засуджений, не міг бути суджений знову й засуджений знову, доки не буде скасований перший вирок. Рішення великого Верховного Суду всесвіту повинні залишатися непорушними. Скасування вироку означало б, що або початковий вирок був помилковим або помилка була допущена при скасуванні законного вироку. Писання показує, як Бог, зберігаючи первісний вирок, вирок смерті проти людського роду, все ж запланував, щоб наш Відкупитель заплатив покарання за Адама і всіх причетних до

нього через його непослух, і щоб, заплативши за них покарання, Він дарував їм новий суд, нове випробування для вічного життя. Ось що мав на увазі наш Господь, коли сказав, що Отець доручив Йому суд над світом. Яка благословенна обітниця – що світ людства має отримати новий суд, нове випробування для вічного життя! Як ми вдячні за те, що Господь змилювався над нами й дав відкуплення від первісного гріха та смертної кари за нього, давши нам таким чином можливість нового випробування, нового суду від нашого Відкупителя.

БОГ ПРИЗНАЧИВ ДЕНЬ

Наскільки повністю узгоджується з вищесказаним твердження апостола, що Бог призначив День, коли Він судитиме світ у праведності через Чоловіка, Якого Він призначив, Христа: Ісуса – Голову, і Церкву – Його Тіло! (Дії 17: 31). Для Бога було б недоречно призначати день для суду над світом, щоб дати нове випробування світу людства, щоб дозволити охочим і слухняним отримати вічне життя, якби не божественний задум, що через Христа первісний гріх має бути спокутуваний, а вирок – скасований. Але цей день ще не настав. Апостол говорить про нього як про майбутнє: він не може настати раніше призначеного часу. Це буде “день Христа”, Тисячолітній день, який триватиме тисячу років. Послухайте пояснення апостола: “В Господа один день немов тисяча років” (2 Петр. 3: 8). Цей день суду є днем Господа, який Він призначив, і для такої великої справи він не є надто довгим.

Писання справді говорять, що цей день буде дуже важким випробуванням, але уми Господнього народу, наповнені недоладними ідеями “темних віків”, не були в змозі дослідити Слово достатньо ретельно, щоб зрозуміти характер судів того дня. Коли ж тепер ми подивимося на них уважно, розбірливо, то побачимо, що події того дня будуть саме такими, яких ми могли б обґрунтовано очікувати в плані справедливого й люблячого Бога та Спасителя. Як зазначає апостол, Бог на кілька тисяч років залишив світ сам на себе, особливо не втручаючись ні для того, щоб винагородити, ні для того, щоб покарати. Сатана, тим часом, користуючись слабкістю занепалялого людства, обманюючи людей, нав’язав їм себе як їхнього бога, як правителя, якому вони мимоволі служать.

Він також нав’язав фальшиві доктрини, що ганьблять Бога і шкодять людині, підміняючи слово благодаті та правди людськими переказами. Бог довгі століття дозволяв сатані мати величезний вплив у світі на зло не тому, що не міг стримати батька брехні й визволити світ від рабства невігластва, забобонів і помилок, а тому, що використовував силу сатани на зло як великий точильний камінь, так би мовити, на якому Господь не тільки шліфує Свої “коштовності”, Свою “Малу Черідку”, але й до певної міри дозволяє світу отримати уроки щодо надзвичайної “гріховності гріха” і неабиякої розплати, яку він приносить на кожному кроці. Оскільки гріх, помилки, фальш і обман так довго утримували владу, то зміни, які Бог має намір здійснити, здаватимуться радикальними, зустрічатимуть сильний опір і принесуть жахливі випробування й труднощі для тих, хто чинитиме опір.

Тисячолітній судний день почнеться, згідно зі Святим Письмом, як час утиску, який охопить увесь світ, релігійний, політичний, фінансовий, громадський, – “час утиску, якого не було від існування люду”, – як потрясіння (Євр. 12: 26), яке струсонє й повністю знищить усе, що є злим або симпатизує злу, несправедливості, неправді тощо. Нам не потрібно зупинятися на деталях жахливості того часу утиску, з якого почнеться судний день, типи й образи якого були представлені в часі утиску юдеїв і повалення їхнього державного устрою в 69 і 70 рр. н. е., а також пізніше, під час Французької революції. Ці суди над народами й системами, політичними, релігійними, громадськими, фінансовими, які викривають, розбивають на шматки й знищують, можна вже помітити як такі, що починаються у світі, і можна очікувати, що вони досягнуть кульмінації насильства через вісім років, згідно з нашим розумінням Святого Письма. Слава Богу, суд над народами буде коротким і водночас суворим, і він виконає добрі задуми Великого Судді, упокоривши людство і зробивши людей готовими до нових інституцій та порядків [ЗНГ367] їхнього особистого суду, випробування того тисячолітнього судного дня, який тоді почнеться.

“СУДИТИ СВІТ

ПО СПРАВЕДЛИВОСТІ” (Хом.)

Апостол каже, що світ буде суджений по справедливості, праведно, чесно, належним

чином з метою благословення всіх, хто прийме настанови того дня й прийде до згоди з Богом, а також з метою знищення в Другій Смерті всіх, хто відкине милості того дня суду. Ми хочемо позбутися фальшивого уявлення про день суду, яке засліплювало й ранило нас з дитинства, що це буде двадцяти чотирьох годинний день і просто означатиме повторний розгляд справи людської сім'ї, відправлення всіх з числа людської сім'ї назад до неба, пекла або чистилища, звідки вони прийшли. Святе Письмо не навчає про таке покарання. Навпаки, Господньому народові сказано радіти, дивлячись на славу Божу пропозицію, що світу буде дарований день суду. Прислухайтесь до слів пророка Давида, який піднесено вигукує:

“Хай небо радіє,

І хай веселиться земля,

І хай серед народів говорять:

Царює Господь!

Нехай гримить море й його повнота,

Нехай поле радіє та все, що на ньому!

Тоді перед Господнім лицем дерева лісні заспівають,

Бо землю судити йде Він.

Дякуйте Господу, добрий бо Він,

Бо навіки Його милосердя” (1 Хр. 16: 31-34).

Я хотів би, щоб ті з вас, хто вивчає Біблію, взяли свої конкорданси й звернули увагу на те, скільки уривків з Писання згадує “в той день”, “за його днів” тощо. Ви знайдете чудові речі, передбачені про той славний день, коли Боже Царство буде встановлене на землі, коли буде запроваджене Його правління праведності серед людей. Воно принесе благословення реституції всього, про що Бог говорив устами всіх пророків від початку світу, усім, хто буде слухняний Слову Господа в той час. Воно принесе покарання всякому, хто неквапливо засвоюватиме належні уроки життя, і принесе Другу Смерть усім іншим, які свідомо й навмисно відкидватимуть Божу благодать від Того, Хто відкупив нас усіх. А Церкві Євангельського віку, “вибраним”, Учитель обіцяв частку з Ним на Його престолі “в той день”. І це буде частиною їхнього привілею бути суддями світу, як написано: “Святий світ судитимуть” (1 Кор. 6: 2).

Давайте тепер знову застосуємо наш текст: “Голос Божого Сина почують померлі, а ті, що почують, оживуть”. Не тільки мільйони тих,

хто на момент інавгурації Царства ще не зійде до гробу, але й мільйони тих, хто вже зійшов до шеолу, гадес, вийдуть, щоб почути слова Людського Сина, щоб бути судженими, щоб бути на випробуванні в сприятливих та об'єктивних умовах праведності, щоб очі їхнього розуміння розплющилися, а вуха їхнього розуму – відкрилися, щоб вони могли чути й виразно розрізняти правильне від хибного, і могли виявити свій характер, приймаючи або відкидаючи Того, Хто промовляє до них з неба.

“НАСТУПАЄ ГОДИНА, І ТЕПЕР УЖЕ Є”

Ми не повинні випускати з уваги твердження нашого тексту, що година, коли мертві почують Людського Сина, не тільки прийде, але що для деяких вона “уже є”. О, так! З цим погоджуються й інші Писання, кажучи: “Очі ж ваші блаженні, що бачать, і вуха ваші, що чують”. Порівняно небагато хто в наш час має вуха, щоб чути, і очі, щоб розпізнати Божу благодать у Христі. Такі у Святому Письмі названі “вибраними”, Церквою первороджених тощо. Я вірю, що багато хто в цій аудиторії почув голос Людського Сина. Я також вірю, що ці проповіді, які щотижня публікуються у восьми журналах з великим накладом, досягають значної кількості тих, хто почув голос, що промовляє з неба. Але є два способи чути! Апостол говорить про одних як про забудькуватих слухачів, а про інших – як про тих, що приймають Божу благодать даремно, і закликає тих, кому зараз пощастило почути благословенну звістку, щоб вони “не відверталися від Того, Хто промовляє” з неба (Євр. 12: 25).

Натяк апостола в тому, що раз почути за прошення Господа в повному та задовільному сенсі й раз свідомо відкинути Його послання означало б повний кінець усіх привілеїв для такої особи, доводило б, що вона ні за яких обставин не буде гідна вічного життя. Щоправда, можливості теперішнього часу з деякого погляду є менш сприятливими, ніж ті, які будуть впродовж Тисячоліття, але з іншого погляду вони є набагато сприятливішими. Нагородою за послух у наступному віці стане людська досконалість через процеси реституції – вічне життя досконалих людських істот у відновленому раю. Але винагороди тих, хто зараз чує, хто зараз приймає, хто зараз слідує за Агнцем, куди б Він не йшов, ступаючи Його слідами, є завдяки вірі, й апостол Петро пояснює їх як

“цінні та великі”, і запевняє нас, що божественна воля полягає в тому, щоб через їхній вплив на наше серце й життя ми стали учасниками божественної природи з її славою, честю та безсмертям. О, так! Ми, які зараз чуємо, маємо чудові благословення, чудові привілеї, які з лишком компенсують і нівелюють недоліки протистояння з боку світу, плоті та противника.

“ТІ, ЩО ПОЧУЮТЬ, ОЖИВУТЬ”

І якщо вміння слухати – в сенсі бути слухняним Господу – приведе слухняних світу в Тисячолітньому віці до досконалості життя наприкінці Тисячоліття, то тим більше це стосується тих, хто зараз чує про Божу благодать у вірі та послуху. Справді, цей процес відбувається зараз набагато швидше, ніж для світу у Тисячолітті. Ми вважаємося виправданими від наших старих гріхів і від усіх вад, які маємо через спадковість, і від усіх слабкостей [ЗНГ368], які не є добровільними та з якими ми боремося. Тоді нам дозволено принести наше тіло на живу жертву Господеві й прийняти зачаття святим Духом для оновленого життя. Відтепер, за Господнім словом, ми є Новими Створіннями в Ісусі Христі: все старе і стара природа минули, і все стало новим. Після того, як ми увірували, вчинити повне посвячення нашого серця Господу й прийняти помазання та зачаття Його святим Духом було справою однієї миті.

Тоді почалося нове життя, але не у його досконалості. Як Нові Створіння, ми потребували, як пояснює апостол, молока Слова, щоб зростати на ньому; пізніше ми потребували міцного харчу, щоб бути сильними в Господі й у силі Його могутності, щоб бути переможцями, завойовниками, провадячи добрий бій у своєму серці, зберігаючи віру і, наскільки це можливо, підпорядковуючи своє тіло новому розумові, Новому Створінню. Про них Господь говорить у контексті, що вони мають “життя вічне і на суд не приходять, але перейшли вони від смерті в життя” (вірш 24). Вони не прийдуть на суд світу під час Тисячолітнього віку, тому що, почувши голос Господа зараз і виявивши послух цьому голосу, вони вже прийняті до вічного життя як Нові Створіння. Відтепер їм залишається лише зберігати свою вірність Господу й принципам праведності, які Він відстоює, докладаючи всіх зусиль, щоб вести добрий бій. Про все інше, що стосується їхніх інтересів, подбає Вождь їхнього спасіння, Небесний Наречений. Він забезпечить їх необхідними випробуваннями й труднощами, даючи в той же час необхідні захоплення й радості, і приведе їх як переможців і навіть більше, ніж переможців, через Того, Хто купив їх Своєю дорогоцінною кров’ю.

ЗНГ365

ВІРА – ОСНОВА ЮДЕЙСЬКОГО ХАРАКТЕРУ

Воскресіння юдейських надій, представлене в сіонізмі, вражає не лише добре поінформованих поган, але й більш освічених представників юдейського народу. Сімнадцять років тому автор відвідав Святу Землю, щоб побачити докази відновлення, викликані збільшенням кількості опадів у цьому регіоні, що узгоджується з деякими пророцтвами Святого Письма, на які він звертав увагу протягом більше як п’ятнадцять років. Тоді він намагався пробудити інтерес юдеїв до пророцтв про їхнє становлення як нації на власній землі та божественне благословення, яке мало пролитися на Обіцяну Землю та цей вибраний народ. Але жоден юдей у той час, здавалося, не мав вух, щоб слухати. Серед бідніших юдеїв дійсно спостерігалось тимчасове пожвавлення на обличчях, але потім погляд знову ставав

потупленим, коли вони відповідали, що пророче благословення не може прийти раніше 6000 року н. е., і їхнє літочислення показує, що до нього залишилося близько 150 років. Ми намагалися показати їм на основі їхніх власних Писань, що 6000 років вже минуло, і що “Часи Поган” скоро закінчаться – у 1915 році – і що, згідно з Писанням, тоді на них як на народ виллються великі благословення. Але вони лише зітхали й поглядами та вчинками говорили: “Поганин не може розповідати нам про наші власні Писання; напевно, наші рабини мудріші й дали б нам таку розраду, якби це було правдою”.

Після повернення зі Святої Землі наш звіт про наявні там умови був досить широко опублікований в Америці та Великобританії, і ми надіслали окремі копії цього звіту керівникам

Єврейського колонізаційного комітету, що представляв фонд сера Мойсея Монтефіоре (Moses Montefiore), а також керівникам Єврейського колонізаційного фонду барона Моріса фон Гірша (Maurice de Hirsch). Остання Асоціація в той час витратила мільйони грошей на намагання створити єврейські колонії в Аргентинській Республіці, у той час, як перша працювала в Палестині. Ми звернули увагу останньої на біблійне твердження про те, що Ізраїль буде зібраний до своєї землі, і що зусилля, витрачені в інших місцях, будуть порівняно безплідними, що і сталося.

Ми не стверджуємо, що наш вплив хоч трохи сприяв дивовижному пробудженню юдеїв щодо відновлення їхньої землі та їхнього народу. Ми лише відзначаємо, які дивовижні зміни відбулися з цим народом з того часу! Тепер юдеї самі повідомляють нам, що вони регулярно читають наші щотижневі проповіді, і особливо цікавляться тими пунктами, які стосуються юдейського добробуту і прийдешньої національної слави. Крім того, євреї запрошують нас читати перед ними лекції про пророцтва єврейських Писань, до яких вони виявляють глибокий та чимраз більший інтерес.

Коли сіонізм уперше з'явився, він звертався лише до "бідних юдеїв". Багаті й успішні юдеї, як правило, висміювали сіонізм як нездійсненний, безглуздий і т. п. Відомі рабини проповідують проти нього, заявляючи, що Америка – обіцяна земля юдея, звідки його не відтягне жодна палестинська перспектива. Вони оголошують себе неортодоксальними – юдеями за [OV064] походженням, а не за вірою – іконоборцями, агностиками. Редактори юдейських газет висловлювали подібні погляди, відчуваючи, очевидно, що сіоністський рух дискредитує їхнє покоління в очах поган. Проводилися мітинги, на яких сіонізм засуджувався і висміювався, натомість американське громадянство виставлялося як ідеал для юдейської молоді тощо.

Поступово юдейські настрої дедалі більше схилялися до сіонізму, і тепер єврейські журнали вважають за потрібне мати сіоністський відділ. А рабини та редактори вважають нерозумним іти всупереч дедалі активнішій течії сіоністських настроїв. Тепер вони визнають, що Палестина оновлюється, що сіонізм має вплив на серця

бідних юдеїв у кожній країні, і особливо в Росії. Тепер вони визнають, що бідні представники їхнього народу мають у серці тугу за Палестиною, яка спонукає їх до неї, а не кудись інде.

Тепер вони визнають, що відновлення Ізраїлю на власній землі було б не тільки вигідним для їхніх бідніших братів, але, можливо, збільшило б свій вплив на менш ортодоксальних, які й не думали покидати цю та інші землі, де вони насолоджуються настільки великим фінансовим процвітанням, що особливо не думають ні про майбутнє, ні про минуле.

МІЦЬ НАДІЙ ЄРУСАЛИМУ

Чи не вважаємо ми дивним, що цей вплив, ця надія так швидко поширюється по всій землі серед восьми мільйонів єврейського народу? Чи не вважаємо ми "надзвичайним патріотизмом" те, що після вісімнадцяти століть перебування вдалині від батьківщини думка про повернення туди так відлунує в серцях цілого народу? Чи не дивуємося ми ще більше, якщо пригадуємо, що за межами цієї землі вони були набагато довше, ніж коли-небудь на ній? Якщо ми запитуємо про це у своєму розумі, то це лише доводить, що ми не в змозі збагнути почуттів, які ось уже майже тридцять вісім століть впливають на Авраама та його насіння!

Річ у тому, що юдея не знають добре навіть найближчі його знайомі погани. І його не можна загалом і зокрема зрозуміти, хіба що з погляду його релігії, яку мало хто з поган розуміє, і яка навіть у більшості юдеїв є скоріше справою упередження й гордості, ніж ясного розуміння й релігійного переконання.

Від самого початку ізольований від інших народів за Божим наказом і відповідно до своїх релігійних переконань, юдей став захожим і чужинцем для всього світу, який, обурений його претензіями на божественну милість і релігійну вищість, зневажав юдея і висміював, і навіть переслідував його, причому в найбільш нехристиянський спосіб. Позбавлений таким чином товариського спілкування з поганами, замкнений у собі, юдей виховав у собі дух соціального почуття образи. Зосереджений на собі, він мав амбіції бути рівним з поганами в кожній сфері діяльності – проте не в братерському дусі, а в дусі конкуренції. Довгий час йому було заборонено володіти землею й обробляти її, тому

він полишив землеробство й обмежився тим, що замешкав у містах старого світу у так званих “єврейських кварталах”. Побачивши, що погани приходили до нього переважно у скруті, якщо взагалі приходили, він зайнявся лихварством і, залучивши в це всю свою природну енергію, навчився робити це заняття прибутковим, часто посилюючи до себе ворожість сусідів-поган. Поступово його сильний характер зосередився на зароблянні грошей, і в цьому він здобув багато прихильників серед поган, хоча останні порівняно менш успішні в такому протистоянні.

Аж до наших днів, після повалення Єрусалиму, юдей не мав повноцінного, справедливого ставлення до себе й рівних можливостей з іншими народами в деяких частинах Європи та на цій землі. Зараз, завдяки своїй наполегливій енергії, юдеї займають впливове становище в банківській справі, торгівлі, газетній справі та літературі. Та якими б великими не були їхні досягнення, якими б багатими вони не були, між ними та їхніми поганськими сусідами лежить величезна соціальна прірва. Ми не можемо стверджувати, що йдеться суто про спротив їхній релігії, адже багато поган високого соціального становища дотримуються дуже схожих релігійних догматів – унітарії та інші. Цю соціальну прірву юдей визнає й обурюється нею, але не розуміє. Здається, це значною мірою пов’язано з тим, що його комерційні [OV065] навики за ці довгі роки набули такого панівного впливу, що заволоділи ним у будь-якій сфері, в якій він намагався себе реалізувати. Захоплення грішми, їхньою вартістю – “Скільки це коштує? Скільки я можу заробити? Який прибуток з цього?” – це почуття, які, на жаль, дошкуляють усьому людству – комусь більше, комусь менше. Але у поган є настрої, є нагоди, є речі й обставини, в які вони потрапляють зовсім окремо й осторонь від комерції. Це надмірне комерційне чуття наших єврейських друзів, як правило, важко оцінити і його неможливо досягти.

Що ж може бути основою, з якої випливає непохитна надія і мужність юдея, які вели його через криваві моря переслідувань, соціальне висміювання, проти течії упереджень і забобонів до його нинішнього високого становища у світі? Чому він не був розчавлений, як інші? Чому він не зник з лиця землі як рід, як зникли інші роди?

Чому сьогодні, після тридцяти восьми століть, він є такою силою, такою фінансовою потугою у світі, що найбагатші уряди заборгували йому й ледве наважуються розпочати війну без його співпраці у зборі коштів? У чому секрет юдейської надії, мужності та гордості?

ВИБРАНЕ НАСІННЯ АВРААМА

Ключ до розгадки ситуації ми знаходимо в Біблії, і ніде більше. Взаємозв’язок юдейського народу, землі Палестини та Біблії, якщо його правильно розуміти, є доказом того, що Бог існує: що у Нього є великий і чудовий План, метод, за допомогою якого Він має справу з людством; що Його План пов’язаний з юдейським народом, і що Біблія є записом цього Плану. Але тут ми повинні пам’ятати про правдивість вислову поета:

“Бог незбагненим нам шляхом
Вершить дива Свої”.

Помилково вважати, що Біблія була написана для світу або призначена для того, щоб світ її зрозумів. Її власне свідчення говорить про протилежне – про те, що Божественні цілі призначені для того, щоб бути прихованими від усього людства і щоб їх могли зрозуміти лише ті, хто у своєму серці приходить до згоди з Божественним наміром і з цього погляду “досліджує Писання”. Тому нас не повинно дивувати, що наші юдейські друзі не зрозуміли ясно Писання, яке так благоговійно та старанно берегли від часу Мойсея до Христа.

І чи не можемо ми правдиво сказати, що такий самий брак розуміння загалом панує навіть серед християн? Хіба той факт, що порівняно мало хто з Господнього народу був удостоєний привілею збагнути довжину та ширину, висоту та глибину Божественного Плану, не узгоджується з твердженням Писанням, що таке знання призначалося впродовж Віків лише для незначної меншості? Перешкодами, які засліпили стількох, є віровчення, традиції та Талмуд. “Приязнь Господня до тих, хто боїться Його [і Слова Його], і Свій заповіт Він звістить їм” (Пс. 25: 14).

Однак Писання, здається, вказує на те, що близько час, коли “довершиться Божа таємниця”, коли розуміння Божественного Плану може стати надбанням ще більшого числа людей, і серед них – побожних юдеїв. Дійсно, юдея повинні

особливо приваблювати обриси Божественного Плану, викладені в пророцтвах його Священних Писань. Вони пояснюють труднощі Ізраїлю, коли він ще перебував у Божій милості, труднощі останніх вісімнадцяти століть, коли він був у немилості, і показують, як те й інше врешті-решт разом співдіятиме для благословення Ізраїлю, а через Ізраїль – для благословення поган.

БОЖЕСТВЕННА ОБІТНИЦЯ НАСІННЮ АВРААМА

Основою кожної надії Ізраїлю, джерелом мужності цього народу, рушійною силою його енергії, наполегливості та гордості була Божественна обітниця, дана Авраамові, їхньому славетному предкові, “другові Божому”. Авраамові, після певних випробувань характеру – послуху, вірності, віри, – Бог дав Обітницю, яка є надією як для Ізраїлю, так і для поган. У ній сказано: “У твоєму потомстві благословляться всі [OV066] народи землі” (1 М. 22: 18, Хом.). Господь вказав на сина Авраама, Ісака, як на шлях, яким це благословення має прийти. Пізніше, на сина Ісака, Якова, було вказано як на наступний шлях. Після смерті Якова Божественне благословення перейшло, за Божественною вказівкою, не на когось одного з його нащадків, а на всіх як народ.

Ім'я Якова було змінене на Ізраїль, що означає “князь, сильний у Бога” – має Божественну милість. Це ім'я Ізраїль, яке вказує на таку велику честь і Божественну милість, згодом почало стосуватися всього народу нащадків Якова, які стали відомими як ізраїльтяни, діти Ізраїлю. Цей народ усвідомлював, що вони є насінням, нащадками, згаданими в обітниці, даній Авраамові, в яких “благословляться всі народи землі”. Вони правильно розуміли, що це означатиме звеличення їхнього маленького народу. Тому вони мали повну довіру до цієї великої Обітниці, адже Господь забезпечив її для них найбільш знаменним чином – Своєю присягою. Оскільки Він не міг присягнути ніким більшим за Себе, Він сказав: “Клянуся Мною самим, слово Господнє: за те, що ти вчинив це і не пощадив сина твого, твого єдиного, Я благословлю тебе вельми й дуже розмножу твоє потомство, як зорі на небі і як пісок, що на березі моря. ... У твоєму потомстві благословляться

всі народи землі, тому що ти послухав Мого голосу” (1 М. 22: 16-18).

Ця надія на Бога – що вони є Його вибраним народом, і що Він буде використовувати його як шлях Божественної милості для всіх народів – завжди була головним джерелом юдейської мужності та гордості. Не всі юдеї мають надмірну самовпевненість як основу успіху. Дехто з них боязкий, а декому бракує почуття власної гідності. Але їх надихає переконання, що Бог особливо зацікавлений ними, а також надія, що Він ще виконає для них Свою клятвенну Угоду. Така стійка віра (протягом тридцяти восьми століть), безсумнівно, повинна бути до вподоби Богові й викликати захоплення навіть у їхніх ворогів. Християни, які вивчають Біблію, добре знають, що значна частина Біблії складається з минулої історії Ізраїлю та пророцтв про його майбутню славу. Останні вісімнадцять століть були лише дужками, в яких духовний Ізраїль перебував у процесі вибору з кожного народу. Швидке повернення Ізраїлю до Божої милості знаменує собою ще один крок вперед у Божественному Плані Віків. Згідно зі Святим Письмом, їхнє піднесення до Божественної милості знаменує Тисячолітню епоху благословень, віддавна обіцяних Богом через єврейських пророків і засвідчених нашим Господом та Його апостолами. Згадаймо слова Петра: “Щоб часи відпочинку прийшли від обличчя Господнього, і щоб послав заповідженого вам Ісуса Христа, що Його небо мусить прийняти аж до часу відновлення всього, про що провіщав Бог від віку устами всіх святих пророків Своїх!” (Дії 3: 19-21). Юдейська реституція – це перший пункт з багатьох благословень, які милостивий Творець тоді вище на людство.

Оскільки в наступних статтях ми будемо описувати різні пророцтва Святого Письма, в яких життєво зацікавлений юдей, ми сподіваємося, що вони будуть цікаві не тільки нашим єврейським друзям, але й християнам, які вивчають Біблію, а також іншим. Прийдешні благословення будуть рясними для благословення всього людства, але в першу чергу для юдея, бо “не відкинув Бог народа Свого, що його перше знав”; “Бо дари й покликання Божі невідмінні” (Рим. 11: 2, 29, 32).

ЗБУРИТИ СВІТ ДІЇ АПОСТОЛІВ 4: 5-20

“І переповнилися всі святим Духом, і зачали говорити Слово Боже з сміливістю”
(Дії Апостолів 4: 31).

Зцілення кульгавого було не мисленим зціленням, не зціленням вірою, а справжнім чудом, що випрямило кістки ніг і надало зв'язкам сили, якої вони ніколи не мали. Це чудо привернуло увагу до нової Віри. До храму зійшовся звідусіль великий натовп. Фарисеї, книжники й саддукеї, які викладали свої теорії допитливим юрбам, залишилися без слухачів. Вся увага була прикута до каліки й двох чоловіків, які його зцілили. Апостол побачив нагоду проповідувати про Христа, Месію, щоб пояснити, що Він був тим, Кого так жорстоко розіп'яли. Проповідь і дискусія, мабуть, тривала близько двох годин, коли її перервав арешт апостолів, святого Петра та святого Івана. Їх помістили під варту на ніч, бо було вже занадто пізно збирати Синедріон, Суд, який міг відправляти правосуддя тільки вдень. Ким були обвинувачі? Звичайно ж, не тим, хто зцілювався, і не простим народом, який став свідком чуда й віддавав за це хвалу Богу! Хто ж тоді? На жаль, це були ті, які вважали себе найрелігійнішими, найсвятішими, найпобожнішими вчителями народу, які, побачивши, що ця річ відвернула увагу від їхніх учень, розлютилися на апостолів, тим паче, що тепер проти них привселюдно було висунуто звинувачення, що вони кілька тижнів тому розіп'яли Месію.

Який жаль, що людська природа так зіпсувалася! Але хіба так не було завжди – хіба переслідувачами Правди не були ті, хто мав найбільше підстав бути її слугами? Наш урок починається розповіддю про допит апостолів у Синедріоні. Присутнім був Каяфа, той самий, що засудив Ісуса, а також інші священнослужителі. Якщо апостоли й дивувалися, чому Господь дозволив зупинити їхню проповідь і ув'язнити їх на ніч, то, опинившись перед Синедріоном, вони, мабуть, побачили вагому причину для цього. Ось так Бог подбав, щоб найученіші, найвпливовіші, заплямовані кров'ю Ісуса, опинилися віч-на-віч з правдою про це. Коли апостоли відповідали на поставлені запитання, ці духовні особи, мабуть, зрозуміли, що Дух Христа в Його послідовниках далі здатен

не лише творити чудеса, але й наділити цих смиренних рибалок красномовством і відвагою, щоб вони могли до кінця відстоювати свою позицію й голосити Правду.

Засвоймо урок – бачити у всьому життєвому досвіді виконання божественних цілей. Коли ми зневірюємося через випробування чи труднощі, але знаємо, що вірно служимо Господу і слідуємо вченню Його Слова, ми повинні мати віру в те, що остаточно Його ставлення до нас повністю виправдає кожне випробування та труднощі, які були.

“Бог незбагненим нам шляхом
Вершить діла Свої”.

“ЯКОЮ СИЛОЮ, В ЧИЄ ІМ'Я?”

Ніхто не заперечував, що кульгавий чоловік, якого роками знали всі відвідувачі храму, зцілювався. Його бачили, як він підстрибував, ходив і славив Бога. З поставлених запитань можна було зробити висновок, що ці духовні особи вважали, що зцілення відбулося сатанинською силою. Очевидно, судовий процес мав відбуватися саме в цьому руслі – довести, що апостоли були посланцями сатани. Але благословення, дане святому Петрові, цілком узгоджувалося з обітницею, що коли він постане перед суддями й князями, йому буде дано, що сказати. З його уст полинув такий потік аргументів, що його допитувачі були приголомшені. Він розповів їм, в чиє ім'я творив свої чудеса – в ім'я Того, Кого вони розіп'яли кілька місяців тому. Він сказав їм, в ім'я Чиеї сили він творив чудеса, а саме – сили Бога.

Він не перепрошував за свого Учителя, ані за те, що Його зарахували до нечестивих, а прямо поклав на них відповідальність за Його смерть, а потім процитував їм з пророцтва: “Він камінь, що ви, будівничі, відкинули, але каменем став Він наріжним” (Дії 4: 11). І спасіння немає ні в кому іншому, окрім Того, Кого вони розіп'яли як злочинця. Дивовижна сміливість, відвага, здібності! Недарма ми читаємо, що вони дивувалися сміливості та мужності цих апостолів, яких вважали невченими та простими! Не дивно, що вони пізнали, що ті були з Ісусом і навчалися в Нього!

Той самий принцип діє і сьогодні. Кого б Господь не використав як Свого речника, Він наділить його відповідними здібностями до служіння, до якого Господь його покликав, якщо той залишиться вірним, як були апостоли. Нам не потрібно боятися ставлення опонентів, чи то на високих, чи на низьких посадах, якщо ми є Господніми, відданими Його справі. “Коли за нас Бог, то хто проти нас?” Чому б нам не мати відваги? Зауважте, однак, що хоча апостол виявляв таку відвагу, говорячи про Правду, у його висловлюваннях не було нічого пихатого, владного, хвалькуватого чи наклепницького. Він говорив Правду в простій манері. Нехай і наш шлях буде подібним. [R4317]

Слухачі швидко зупинили промовця. Їм не хотілося, щоб все цілковито вийшло на яв. Вони почули достатньо. Відвівши їх убік, вони почали нараджуватися, боячись, що справа пошириться. Для них не стояло питання – це добре чи погано, правда чи брехня, від Бога чи від сатани. Питанням було поширення релігійних поглядів, які звели б нанівець їхній вплив.

Вони дійшли висновку, що не можуть знайти жодної провини в них, проте звернуться до апостолів з погрозами та намагатимуться стримати їх страхом, щоб Нові Вчення не поширювалися й не бурили їхньої системи, не принижували їхньої гідності, тим самим віддаючи честь Месії, і не послаблювали силу народу. Здавалося, вони боялися того, що вже сталося, а саме, що релігія Ісуса перевершить юдаїзм за чисельністю та впливом. Яким же дивовижним був вплив Ісуса та його дванадцяти апостолів! Цей дух Ісуса, який вони розгледіли в апостолах, нагадує нам вірш поета:

Одна перська байка гласить:

Мандрівник якось глину знайшов.

Аромат її ніжний струмить,

Наче сад весь в кімнату ввійшов.

“Хто ти?” – промовив він скоріш.

“Чи ти сапфір, що сяє між

Скарбів заморських у пільмі,

Чи мирра, схована в землі?”

“Ні, я звичайна грудка глини”.

“Тоді скажи мені, мій сину,

Чому ж так пахнеш дивно ти?”

“Я звик з трояндою рости”.

О, притча ніжна і свята!

Чи ж не такий закон буття:

Хто поруч з Квіткою живе,

Той пахощі її несе?

О, Господи, живи в нас Ти,

Щоб пахли ароматом ми!

В одному можемо бути певні: скільки б Господніх людей за своєю природою не були чимось “переважно немудрим та немічним”, вони, ставши копіями дорогого Божого Сина, позбудуться немудрості своїх сердець і натомість стануть причасниками Його благодаті, Його духа, Його святості.

“БО НЕ МОЖЕМО МИ НЕ КАЗАТИ”

Коли їх покликали перед Синедріон і сказали, що їх вирішили звільнити, але застерігають, попереджають, погрожують, щоб вони більше не проповідували в ім'я Ісуса, апостоли скромно, ввічливо, але дуже сміливо відповіли: “Розсудіть, чи це справедливе було б перед Богом, щоб слухатись вас більш, як Бога?”; “Бо не можемо ми не казати про те, що ми бачили й чули”. Яка правильна відповідь! Але скільки мужності треба було мати людям без освіти й особливої мудрості, щоб постати перед начальниками й людьми високого становища! Чому вони не могли утриматися від проповіді? Чому апостоли не застосували до себе слова: “Нехай кожна людина кориться вищій владі”? Відповідь у тому, що хоча ми повинні коритися земній владі в земних справах, ми маємо ще більшу відповідальність щодо духовних, небесних справ. Наш Небесний Отець приготував шлях для Євангелія, пославши Свого Сина. І Господь сказав Своїм апостолам: “Ідіть по цілому світові, та всьому створінню Євангелію проповідуйте” (Мр. 16: 15).

Отже, поки апостоли могли розсудливо, належним чином знаходити слухачів для Слова свого Учителя, вони проповідували його. Так само має бути й з нами. Ми не повинні бути залякані. Слухняні існуючій владі в кожній земній справі, ми, як і апостоли, не можемо не говорити про те, що бачили й чули. Тримати це послання в таємниці, ховати наше світло під посудину свідчило б про нашу неспроможність робити поступ, зупиняло б ріст нашої Нової Природи й, остаточно, означало б непослух нашому Вчителю. А слухняність існуючій владі в цьому напрямку означала б для нас невдачу зайняти місце з Ісусом на Його престолі. Саме переможців зараз шукає Господь! Не було б

ніякого перемагання, якби не було випробувань, іспитів, розвитку характеру.

Тож, підкоряючись усім земним законам і правилам, почуваймося цілком вільними у виконанні Господньої волі в кожній справі, навіть найменшій, навіть у тому, щоб накликати на себе

несхвалення світу й мирських людей, навіть якщо це принесе нам шмагання, ув'язнення. Ми ще не маємо вінця, а маємо хрест, і все, що допоможе нам взяти його й вірно нести, буде приводом для подяки.

R4316 (1909 р.)

ПОЗАОБРАЗНА П'ЯТИДЕСЯТНИЦЯ

“Коли ж почався день П'ятидесятниці, всі вони однодушно знаходилися вкупі. ...

Усі ж вони сповнилися Духом святим”

(Дії Апостолів 2: 1-4).

У річницю П'ятидесятниці буде доречним розглянути значення цієї великої події, яка понад вісімнадцять століть тому започаткувала Євангельську Церкву, запровадила Євангельську епоху. Отже, звернімося до Слова про значення цієї події в образі та позаобразі. Образ був пов'язаний з юдейською системою субот. Ювілеї могли відзначатися тільки на своїй землі, а день і рік могли відзначатися будь-де, навіть коли вони перебували в землі ворога, у полоні. Суботні роки були кожного сьомого року, і коли їх було багато, сім разів по сім років, після циклу сорока дев'яти років наступав великий суботній рік, п'ятдесятий рік, який називався Ювілеєм, що для юдея означало час реституції, свободи, повернення з рабства, возз'єднання домівок і родин тих, хто потрапив у боргову кабалу і, як наслідок, був розсіяний. Це означало повернення до первісного наділу, спадщини на землі, бо в п'ятдесятий рік нічого не можна було продавати чи інвестувати. Того року все мало повернутися до свого колишнього стану. Таким чином, Господь у цих суботніх роках образно показав велику Тисячолітню епоху, Господню суботу, про яку апостол Петро у своїй проповіді в день П'ятидесятниці згадав як про “час відновлення всього, про що провіщав Бог від віку устами всіх святих пророків Своїх” (Дії 3: 21). Позаобраз цього ювілейного року ще не настав повністю, але, на нашу думку, він вже близько, біля дверей.

Це буде великий час відпочинку, коли весь світ відпочине від влади гріха й сатани. Останній буде зв'язаний, щоб більше не обманювати народи, поки не закінчиться тисяча років. Який це буде славний час відпочинку!

Суботній день, якого дотримувалися юдеї, мав подібний цикл. Сьомий день, помножений на сім, становив цикл сорока дев'яти днів від часу приношення снопа перших плодів на початку їхнього року; а день, наступний після цього циклу, а саме п'ятдесятий день, мав ознаменувати виконання суботнього циклу. Ізраїльтяни дотримувалися цього образу з року в рік, але не знали, чого очікувати як від позаобразу снопа перших плодів, так і від позаобразу П'ятидесятниці, тобто п'ятдесятого дня.

Ми, що перебуваємо по цей бік виконання цих речей, можемо надзвичайно виразно бачити їхнє сповнення. Колихання снопом перших плодів чудово представляло воскресіння нашого Господа і Його з'явлення перед Богом як першого плоду з мертвих – “першого плоду з тих, хто заснув” (1 Кор. 15: 20, WTB). П'ятдесят днів з часу воскресіння нашого Господа об'єднали ранню Церкву на основі Господньої вказівки очікувати благодатного благословення на п'ятдесятий день. І це благословення прийшло у злитті святого Духа, вплив якого проявився в благословенні всіх, хто став членами одного Тіла Христа, хто увійшов під те саме помазання святого Духа. Ця печать святого Духа приносить у серця істинно віруючих справжній відпочинок віри, образом якого були суботи буквального Ізраїлю.

Говорячи про цей клас, апостол каже: “Бо до Його відпочинку входимо ми, що ввірували”, – входимо в цей відпочинок віри в Христа і Його завершене діло як засіб від нашої провини й основу нашого примирення з Отцем, засвідченого зачаттям Його святим Духом. Усі, які увійшли в це виконання позаобразної суботи, відчували Божий мир, який перевершує всяке розуміння, пануючи в їхніх серцях.

У них є постійна субота. Сім днів у кожному тижні, п'ятдесят два тижні в кожному році весь їхній час посвячений Господу, щоб використовувати його за вказівкою Його Слова, а Його мир

та спокій перебувають у душі, якими б не були хвилювання, тривоги або труди смертного тіла, пов'язані з потребами й обов'язками теперішнього життя. Цю суботу в душі можна зберігати будь-де, вдома чи на чужині, у достатку, у біді, навіть у ворожій країні, під владою князя світу цього. Проте всі, хто має цю суботу в душі, далі чекають досконалого відпочинку, повного відпочинку, який залишається для Божого народу і в який він увійде не лише вірою, а й насправді, коли зазнає своєї справжньої зміни в першому воскресінні.

ДВА ХЛІБИ КОЛИХАННЯ

В образі П'ятидесятниці ознаменувала час особливого приношення перед Господом двох хлібів колихання – першого хліба з нового врожаю пшениці, “первістоків Богові”. Як сніп перших плодів представляв самого Господа у Його воскресінні, так ці два хліби з перших плодів врожаю символізували Церкву, представлену Господу в посвяченні та прийнятті Ним у тому першому позаобразному дні П'ятидесятниці. Божественне прийняття їхнього посвячення позначилося злиттям святого Духа. Зауважмо, що ці два хліби були не прісними, а квашеними. Закваска у Святому Письмі означає гріх, нечистоту, означає природну нечистоту тих, хто становить це приношення перших плодів Господеві. Як висловився апостол, “ми... з природи були дітьми гніву, як і інші” (Еф. 2: 3). Перетворення наших сердець і характерів у Божих очах відбувається завдяки заслугі нашого Відкупителя і представлене в образі випікання цих хлібів, яке повністю зупинило процес заквашення й знищило його. [ЗНГ376]

Ті, котрі дотримувалися Господньої вказівки й зібралися в горішній кімнаті в день П'ятидесятниці понад вісімнадцять століть тому, представляли цілу Церкву цього Євангельського віку. А два хліби означають два класи серед Господнього народу, так само як два козли в день Примирення представляли те ж саме. Ці два хліби й два козли не представляють правдивих і неправдивих християн. Неправдиві тут не згадуються; кукіль не є пшеницею в жодному значенні цього слова. Саме серед пшениці є два класи, позначені в Писанні як “Мала Черідка” й “Велика Громада”. Мала Черідка, як ми пам'ятаємо, називається в іншому місці “Тілом”, “Нареченою” і має обітницю сидіти з

Господом на Його престолі й становити Його майбутній славний храм, в якому і через який усі благословення світу будуть служити на благо всього світу протягом Тисячоліття.

Велика Громада, навпаки, як сказано, буде перед престолом і служитиме Богові в Його храмі після того, як перейде крізь великі скорботи; це будуть “діви”, “подруги” Нареченої, які йтимуть за нею (Пс. 44: 14; Об. 7: 9). Отже, ми бачимо, що два класи, представлені в цих двох хлібах, в яких закваска була знищена при випіканні, і якими колихали перед Господом у П'ятидесятницю, представляли всіх спасених Євангельського віку – “свого роду перших плодів з-посеред Його створінь” (WTV).

НА РАБІВ МОЇХ І НЕВІЛЬНИЦЬ

Апостол Петро, пояснюючи народові та учням значення благословення П'ятидесятниці, сказав, ведений святим Духом, що речі, свідками яких вони були, є частиною того, що провістив пророк Йоїл: “І буде потому, виллю Я Духа Свого на кожне тіло... І також на рабів та невольниць за тих днів виллю Духа Свого” (Йоїл. 3: 1, 2; Дії 2: 17-18). Хоча твердження пророка досить ясне (коли наші очі розуміння відкриваються на його значення), тим не менш, воно представлене в такій формі, що випадковий читач може його неправильно зрозуміти. І, без сумніву, воно було подане саме в такій формі, в якій ми його маємо, з Божим наміром, щоб воно було значною мірою незрозуміле аж до теперішнього часу, до часу його повного виконання. Сенс уривка завуальований викладенням благословення в порядку, зворотному до того, в якому прийде його виконання. І це теж досить правильно, тому що великим планом Бога є благословення й спасіння світу загалом. І хоча спасіння Церкви – це вище спасіння до слави, честі й безсмертя, щоб бути на вищому рівні, воно є кроком, засобом до звершення великого спасіння світу. Тому цілком доречно було спочатку вказати на благословення світу – через певні дні, після днів, після епохи цього Євангельського віку. І цілком доречно було згодом заявити, що в ці дні Євангельського віку Господь вилле Свій Дух на Своїх рабів і невольниць. Дим “темних віків” заслонило наше бачення світу в цілому. Фальшиве богослов'я, нав'язане Церкві, що все людство, окрім вибраної Церкви, буде вічно мучитися, спричинило засліплення очей нашого

розуміння щодо багатьох прекрасних обітниць Божого Слова, зокрема й цієї. Як виразно ця річ тепер постає перед нашими відкритими очима розуміння! У цьому Євангельському віці Бог вилив Свій святий Дух на Своїх рабів і невольниць – на всіх, про кого Господь сказав: “Очі ж ваші блаженні, що бачать, і вуха ваші, що чують”.

Усі вони, як Божі раби й невольниці, удостоєні в цьому Євангельському віці привілею насолоджуватися Його милістю постійної суботи, постійним відпочинком серця в Божественній прихильності, любові й милосерді у Христі Ісусі, а також знанням і вірою в надзвичайно великі й дорогоцінні обітници, які виконуються в першому воскресінні, бо “для Божого народу залишається [увійти в] суботній відпочинок” (Євр. 4: 9, WTB).

ЗЛИТТЯ ДУХА НА КОЖНЕ ТІЛО

Але ніщо так не суперечить вченню Божого Слова, як твердження, що Бог вилив Свій святий Дух на кожне тіло в цьому Євангельському віці чи будь-коли в історії світу. Щоб зрозуміти цю обітницю, ми повинні пильно звернути увагу на те, що Церква має отримати своє благословення в ці дні милості, а світ – після цих днів Євангельського віку. Стало прислів'ям, що правда дивніша за вигадку. Як повільно наші серця вірили свідченням Божого Слова, що Він так полюбив світ, коли ми ще були грішниками, що дав викуп за всіх; що Христос ще має стати справжнім світлом, яке просвічує кожну людину, яка приходить у світ; що є біблійні обітници про Тисячоліття благословень, коли знання про Господа наповнить землю, як води покривають безодню, коли Сонце праведності засяє в кожному куточок і прожене всяку темряву та гріх, коли Бог через Свого призначеного представника, Христа і Його прославлену Церкву, витре всі сльози з кожного обличчя, коли Той, Кому належить право, візьме на Себе Свою велику владу й царювання, і підкорить усе в гармонії з волею Отця, а сам сатана буде зв'язаний і врешті-решт знищений.

Наскільки ми були схильні вірити жалюгідному спотворенню сатаною Божественного характеру, в якому він зображує нашого славного Творця дуже злим, Який замислив і спланував вічні муки людини ще до того, як створив наших перших батьків! Саме з огляду на ці омани

“темних віків” декому важко побачити, що Небесний Отець передбачив у Христі не лише обрання Малої Черідки Церкви на царське священство майбутнього, але й часи реституції та благословення світу. Як Він передбачив для Своїх рабів та невольниць святий Дух у цьому Євангельському віці, щоб їх вести, благословляти, наставляти й допомагати їм, так Він остаточно, за сприятливих умов Тисячолітнього дня, вилле Свій святий Дух на кожне тіло й приведе все людство до пізнання (у ділах і в Правді) Божої любові, яка перевищує всяке розуміння, щоб люди могли спастися через віру й послух призначеному Божому представникові.

Декого дивує той факт, що “ті дні” пророчого твердження тривають так довго – понад [3HG377] вісімнадцять століть. Але ми повинні нагадати всім, що з Божого погляду такий період є лише хвилиною, бо “в Господа один день немов тисяча років” (2 Петр. 3: 8). Ще трохи, і наші випробування закінчаться. Ще трохи, і все Боже царське священство отримає помазання, буде навчене і всіляко підготовлене до своєї великої праці служіння правдою та благодаттю, мудрістю, любов'ю та силою всім родам землі для підняття їх з умов гріха й смерті, щоб вони могли повернутися до споріднення з Богом через Господа нашого Ісуса Христа.

Ця славна перспектива для світу стає все цікавішою для нас, коли ми дивимося на неї й коли ми маємо Господній Дух, святий Дух палкої любові до Бога й усіх Його чудових задумів, а також палкої любові до наших ближніх, люблячи їх, як самих себе, і бажаючи їм благословення.

Усвідомлюючи ці благословення, які Бог приготував для людської сім'ї і які мають бути вилиті на кожне тіло в другому приході Христа і встановленні Його Царства, ми молимося з дедалі більшим запалом: “Отче наш, що еси на небесах! ... Нехай прийде Царство Твоє, нехай буде воля Твоя, як на небі, так і на землі”. Щобільше, ми й задля себе особисто молимося цією молитвою за встановлення цього Царства згідно з благодатними обітницями Слова: задля нашого піднесення до слави, честі та безсмертя праворуч нашого Господа, Нареченого, як Його співспадкоємців на Його престолі.

ЩО ОЗНАЧАЄ ЗЛИТТЯ ДУХА

Кожна мова так чи інакше є образною, навіть якщо вона є буквальною. Коли ми читаємо про

злиття святого Духа й пам'ятаємо, що про тих, хто його отримав, сказано як про помазаних святим Духом (як це було показано в образі виливання святої, священної, пахучої олії), ми бачимо перед очима картину, яку, очевидно, мав на увазі Господь. Апостол, пишучи до тих, хто прийняв святий Дух, казав: "А ви маєте помазання [намащення, змащення] від Святого". Святий Дух, вилитий на Церкву в П'ятидесятницю, означав Божий мир, благословення, милість. Апостол Петро пояснює, що ця милість прийшла до Церкви від її Господа, і що це був знак, тобто вказівка, що Він завершив для неї справу примирення, поєднання. Святий Дух означав, що Отець не тільки більше не засуджує рабів і невольниць як грішників з причини провини Адама, але навпаки, пробачивши їхні гріхи, тепер помазав їх Своім Духом, передав їм Своє благословення, визнав їх в особливому сенсі Своїми дітьми через синівське прийняття, яке є в Христі Ісусі.

Ось слова апостола: "Бог Ісуса Цього воскресив, чого свідки всі ми! А отож, як правицею Божою був Він вознесений, і обітницю Духа святого прийняв від Отця, то й злив Він оте, що ви бачите й чуєте" (Дії 2: 33). Що стосується Бога, то Він тепер був готовий дати кожному з цих прийнятих синів усі елементи Свого власного характеру, Свого святого Духа, Своєї святої вдачі, Духа Правди, Духа любові тощо. Кожному з Його рабів і невольниць, прийнятих таким чином у Його сім'ю, залишалося присвоїти цей Дух, і міра їхньої вдячності та ревності свідчатиме про зростання їхньої здатності його прийняти.

Вони мали наповнюватися Духом, мали наповнюватися енергією і все більше наповнюватися різними Божественними прикметами. Це не відбулося в момент благословення, але досягалось поступово з плином днів, місяців і років, як вони щиро та з бажанням намагалися зростати в благодаті, знанні, любові й усіх плодах Господнього Духа.

Подібна обітниця – про злиття духа на кожне тіло – означає, що прийде час, коли світ більше не вважатиметься чужинцями та захожими, але буде приведений до Бога. Постає питання, що ще може зробити людство з того, що вже робиться, щоб наблизитися до Бога? Відповідаємо: набагато-набагато більше. Бог не намагається зараз

"примирити світ", "кожне тіло". Його признаний час для цієї праці – Тисячолітній вік. Тоді під владою прославленого Христа люди пізнають Господа – від найменшого до найбільшого з них. Тоді, як ми бачили, сатана буде зв'язаний; злі знаряддя зіпсуття та деградації замість того, щоб діяти, будуть стримані, а переважатимуть діла праведності та правди. У Слові наведено порівняння: як зараз темрява вкриває землю й морок – народи (Іс. 60: 2), так тоді зійде Сонце Праведності зі зціленням у своєму промінні, і не залишиться жодного куточка чи прихистку для темряви. Теперішня темрява дозволена для того, щоб зібрати, вибрати особливий клас, який зараз кличе Господь, який змушений ходити в темряві, ходити вірою, а не видінням, щоб продемонструвати свою віру і свою ревність, віддаючи життя в божественній службі й за братів, тоді як очі їхнього розуму лише частково можуть бачити Божественний задум.

Злиття святого Духа в П'ятидесятницю відбулося на тих, хто проявляв віру, необхідну для посвячення, але злиття святого Духа в майбутньому прийде як результат знання, що веде до послуху Богові. Коли запанує повне знання, то міра віри, яка сьогодні отримує визнання, стане неможливою, і, відповідно, нагорода за віру вже не буде доступною, а буде нагорода послуху до життя і до знання, і цією нагородою за послух буде надання кожному тілу святого Духа, Божого Духа, Духа мудрості, Духа здорового розуму, Духа правди, Духа любові. Господь каже, що душа, яка не слухатиме, не зважатиме на ту славу звістку, на ту славу нагоду, і надаватиме перевагу гріху та непослуху, попри знання, буде винищена з-поміж людей Другою Смертю (Дії 3: 23).

Як злиття святого Духа і його прийняття рабами та невольницями тепер залежить від їхньої енергії у прийнятті та досягненні згоди з ним, і ця згода приходить поступово, рік за роком, даючи зріст у благодаті, так буде і зі світом у Тисячолітньому віці. Протягом цієї славної епохи, у міру того як добрі й чесні серця прийматимуть світло знання про Бога, як докладатимуть зусиль, щоб підкорятися Божественному посланню, поступово приходитиме все більше благодаті й сили, і серця людей будуть розширюватися, аж в кінці Тисячолітнього віку кожен правдивий і вірний представник Адамового

роду – кожен, хто цінує Бога [ЗНГ378] і бажає виконувати Його волю та насолоджуватися Його милістю й вічним благословенням, – матиме повну можливість повернутися до всього втраченого з Божественної подоби характеру, з повноти досконалості – фізичної, розумової та моральної. Подумайте, якими славними будуть результати цього злиття святого Духа на кожне тіло, яким величним буде завершення, коли весь гріх буде знищений, коли всі сльози будуть витерті з кожного обличчя, коли всі плями й недосконалості гріха будуть викорінені, коли кожне обличчя й кожна людська форма будуть досконалими, сяйнистими, маючи Божественну подобу характеру й Господні радощі!

І хоча роздуми про Божественний план щодо майбутнього благословення світу зміцнюють

і освіжають нас і всіляко благословляють, не забуваймо про нашу власну частку в цьому; не забуваймо, що тільки тоді, коли ми станемо справжніми рабами й справжніми невільницями Господа та Його справи, ми зможемо мати частку в благословенні, яке Він зараз виливає тільки на них. Не забуваймо, що наша частка буде пропорційною до нашої любові, вдячності та ревності. Тому бажанням і метою кожного, хто скуштував Божої благодаті, має бути наповнення духом, духом радості, миру, святим Духом, духом любові. Для цього працюймо й молімося не тільки за себе, але й за всіх тих, кого Господь, наш Бог, покликав і хто прагне вчинити своє покликання та обрання певним.

ЗНГ375

БІЛЬШІ ДІЛА ЧИНИТИМЕТЕ ВИ ДІІ АПОСТОЛІВ 3: 1-16

“І через віру в Ім’я Його вздоровило Ім’я
Його того, кого бачите й знаєте”
(Дії Апостолів 3: 16).

Наш урок розповідає про одне з найвизначніших чудес, дарованих Господом на початку цього віку. Петро та Іван були Божими знаряддями, які вмиль зцілили чоловіка вірою. Чоловік, який був калікою від народження і не міг ходити, став здоровим. Єдиною силою, яка була задіяна, була сила віри з боку апостолів, бо зцілений чоловік, наскільки нам відомо, не знав ні про Ісуса, ні про те, що апостоли – Його представники. Не слід також розуміти апостольський наказ “Подивися на нас” як здійснення ними якогось гіпнотичного впливу. Навпаки, сила, якою вони зцілювали, була тією самою силою, якою їхній Учитель зцілював протягом трьох з половиною років Свого служіння. Свідчення в кількох словах було таким: “Срібла й золота в мене нема, але що я маю, даю тобі: У Ім’я Ісуса Христа Назарянина устань та й ходи! І, узявши його за правицю, він підвів його. І хвилі тієї зміцнилися ноги й суглобці його!” (Дії 3: 7).

БАЖАННЯ БУТИ ЗЦІЛЕНИМ

Мабуть, ніколи в історії людства не було такого часу, коли б людство виявляло більше бажання фізичного зцілення, ніж сьогодні. Ми також не можемо звинувачувати бідне, стогнуче

створіння в бажанні мати полегшення. Однак із жалем відзначаємо, що слова нашого Господа на адресу 5000 осіб, яких Він чудесним чином нагодував хлібом і рибою, все ще залишаються значною мірою актуальними. Він сказав їм, що вони шукали Його, щоб наїстися даром, а не через любов до правд, які Він проповідував. Він також сказав їм: “Пильнуйте не про поживу, що гине, але про поживу, що зостається на вічне життя, яку дасть вам Син Людський, бо відзначив Його Бог Отець” (Ів. 6: 27).

Тож сьогодні ми могли б лише побажати, щоб голодні та спрагли отримали справжнє полегшення, яке Бог дав і якого потребуємо всі ми – полегшення від гріха й смерті. Словом, ми можемо побажати, щоб було більше усвідомлення хвороби душі від гріха й того, що є лише один Добрий Лікар, Який може зцілити цю недугу й завдяки служінню Якого ми можемо зцілитися. Зверніть увагу на факт, що деякі сильні омани підкріплюються твердженням, що вони можуть полегшити фізичний біль. Так твердить спиритизм – що хворобу можна зцілити за допомогою медіумічних сил, під чиймсь контролем. Мормони стверджують, що вони можуть зцілювати хвороби чудесним чином. Так стверджують “Християнська Наука” (Christian Science), “Рух Зцілення Розуму” (Mind

Cure Movement), “Люди Віри у Зцілення” (Faith Cure People), “Божественні Цілителі” (Divine Healers) тощо. Деякі з цих назв використовуються лише як прикриття і вдавання, натомість інші використовують їх з повною вірою в те, що вони мають якесь надприродне походження. Ставлення громадськості здається наступним: “Дайте нам зцілення. Дайте нам полегшення від наших болів і страждань. Якщо це від Бога, ми раді. Якщо це від противника, як ви стверджуєте, ми все одно приймаємо це, хоча знаємо, що воно суперечить божественній волі”.

Ці зцілення розуму, ці гіпнотичні зцілення настільки проникли в церкви усіх конфесій, що служителі всіх конфесій стурбовані, не знаючи, що робити. Домінуюча ідея багатьох з них: нашу організацію потрібно зберегти за будь-яку ціну. Як бізнесмен купує товар, який можна продати, так і церкви, на їхню думку, повинні постачати публіці все, що вона вимагає, інакше громада зменшиться, інакше не вдасться набирати на платню для служителя, а вся конфесія розпадеться. Тому служителі відчують, що для власного збереження й збереження організації, яку вони представляють, вони повинні задовольняти попит публіки, так само як директор театру відчуває, що повинен задовольняти вимоги глядачів.

“РУХ ЕММАНУЇЛА”

У цей сприятливий момент, коли служителі перебувають у розгубленості, а громади вимагають фізичного зцілення, даючи зрозуміти, що вони не будуть служити Богові, Який дозволяє їм мати недуги й відчувати немочі людського роду, на авансцену виходить “Рух Еммануїла” (Emmanuel Movement). В якийсь момент він завоював загальну прихильність, оскільки значною мірою уникає безглуздя “Християнської Науки”, яке натякає, що не існує ні хвороби, ні болю, ні смерті. “Рух Еммануїла” визнає хвороби й прагне полегшити їх, і тут він, безумовно, знаходиться попереду інших. Започаткований у Бостоні, він, після більш ніж річного успіху, став предметом уваги служителів усіх конфесій. Друкуються книги, які навчають, як налагодити ці фізичні зцілення, запроваджені для церков усіх конфесій. У різних коледжах організовано спеціальні курси з метою навчити тих, хто готується до служіння, проводити такі

зцілення. Справи пішли вперед з дивовижною швидкістю. Наскільки великими будуть їхні масштаби через кілька років, важко сказати. Ми не маємо задоволення від простого пошуку недоліків. Якби ми вважали ці різноманітні зцілення невинними, а то й божественними, як дехто вважає, ми б або співпрацювали з ними, або принаймні нічого не говорили проти них, так само як ми відмовляємося обговорювати різні школи медицини, вважаючи, що кожна з них представляє ті чи інші вміння, корисні для людства.

Але в цих різних методах лікування фізичних недуг, які зараз пропагуються в усьому християнському світі, ми бачимо велику й серйозну небезпеку. Бачачи це, ми вважаємо своїм обов’язком підняти загальний голос до тих, хто має вуха, щоб почути це послання. Наш протест полягає в тому, що це не такі чудеса, які творив наш Господь і Його апостоли. Щоправда, є певна схожість, так само як електричні дугові лампи наших днів дуже нагадують сонячне світло. На нашу думку, багато з тих, хто асоціюється з різними методами зцілення розуму, зцілення вірою, християнською наукою, гіпнозом і т. д., мають добрі наміри, цілком добросовісні, але є цілком ошукані. Наскільки ми розуміємо, вони зцілюють не Божественною силою, а силою противника, якому Господь дозволяє використовувати ці засоби для того, щоб відвернути Господній народ і світ від духовних речей та потреби в них, а також від духовного зцілення. Ми добре розуміємо, що, пишучи це, ми стаємо на непопулярному боці, але наш обов’язок є перед Господом, перед Правдою і перед тими, хто має вуха, щоб слухати, і хто бажає почути Господнє послання.

ГІПНОТИЗМ НАДАЄ ВІДТІНКУ ВСІМ ОБМАНАМ

Зрозумійте нас правильно. Ми не заперечуємо, щовилікуватись можна, або що деякі способи й теорії є достатньо легітимними. Ми стверджуємо, що Правда і раціональність, пов’язані з цими системами, є лише солодкою оболонкою, яка ховає отруту. Отрута, пов’язана з усіма цими системами, є отрутою противника, силою впалих ангелів, реалізованою в її найвитонченішій формі, а саме – розумового навіювання, гіпнозу. Це раціональне підсолонжування полягає у

виявленні доброзичливого ставлення до знедолених: у визнанні того факту, що страх є однією з найпотужніших причин людських клопотів і що [R43 14] віра в Господа чи диявола, якщо вже на те пішло, заспокоює розум, знімає нервову напругу й таким чином полегшує усунення болю. Вчення “Спокій тобі, душе затривожена”, безумовно, є добрим і мудрим, особливо коли воно ґрунтується на біблійній вірі в Ісуса як нашого постійного помічника в години скрути, коли воно сприяє вірності та послуху Йому. Дух спокою і “миру з Богом”, якщо він побудований на фальшивих доктринах, хибних навчаннях і гіпнотичних впливах, заважає душі належним чином наблизитися до Життєдавця й відкриває шлях для атак противника.

Як “Християнська Наука” і “Рух Зцілення Розуму” спотворюють розум і тим самим знищують здатність логічно мислити, так і гіпноз підриває волю, послаблює її та готує ґрунт для подальших вторгнень з боку впалих духів. На нашу думку, християнство таким чином допускає підрив віри й сили волі й готується до великого дня утиску, яким цей вік завершиться через кілька років, який стане результатом втручання злих духів у людські справи через заплутування людської волі, ослабленої гіпнозом. Ми застерігаємо всіх бути обережними щодо цих сучасних чудотворців і звертаємо увагу на те, що їхня діяльність повністю відрізняється від усього, що записано у Святому Письмі.

ЧУДЕСНЕ СТАНОВЛЕННЯ ЦЕРКВИ

Чудеса, які творив наш Господь і Його учні, мали певну причину. Вони були для становлення Церкви, як свідчення про Господа. Без них християнство не зростало б так швидко. Ці чудеса припинилися, коли Церква достатньо утвердилася. Чудесні дари Духа, зцілення тощо були витіснені духовними дарами, або плодами святого життя. Апостол каже: “Якщо будуть чудодійні мови, то вони припиняться”. Так само й з усіма іншими дарами, в тому числі зі зціленнями. Фізичне зцілення було замінене на духовне зцілення. Так сповнилися слова нашого Господа: “Той учинить діла, які чиню Я, і ще більші від них він учинить, бо Я йду до Отця”. Хіба розумний християнин, що пережив відкриття очей свого розуміння, буде заперечувати той факт, що він отримав набагато цінніший дар, ніж відкриття

своїх природних очей? Хіба глухий, який має вуха розуміння, відкриті для духовних речей, не буде стверджувати, що він отримав більше благословення, ніж відновлення слуху шляхом фізичного зцілення? Хіба той, хто скуштував Хліба, що зійшов з неба, і отримав духовну силу, не усвідомлює, що його благословення набагато більше, ніж благословення тих, кого Ісус нагодував п'ятьма ячмінними хлібинами й трьома маленькими рибами?

Хто, осягнувши зцілення душі, не усвідомлює, що зцілення почуттів його серця має для нього набагато більшу цінність, ніж зцілення будь-якої земної хвороби? Хто, народжений у гріху й зачатий у беззаконні, усвідомивши прощення своїх гріхів і отримавши благодать, завдяки якій може йти слідами Ісуса, не оцінює це як чудо, більше від того, про яке ми говорили на нашому уроці? Але дехто скаже: “Краще мати і духовне, і фізичне зцілення. Хіба Ісус не дарував і те, й інше, і чи не повинні ми очікувати й того, й іншого?”

Ми відповідаємо, що Ісус не давав обох, а лише фізичне зцілення. Лише після того, як Він завершив Свою жертву й вознісся на висоту, щоб з'явитися в присутності Бога за нас, хтось із нас міг отримати святий Дух. І тільки після цього можна було зрозуміти духовні речі, Божі глибини. Саме з цієї причини проповіді нашого Господа, як правило, обмежувалися земними речами. Він сказав: “Коли Я говорив вам про земне, та не вірите ви, то як же повірите ви, коли Я говоритиму вам про небесне?” (Ів. 3: 12). Ще Він сказав: “Я ще маю багато сказати вам, та тепер ви не можете знести. А коли прийде Він, Той Дух правди, Він вас попроведить до цілої правди, бо не буде казати Сам від Себе, а що тільки почує, казатиме, і що має настати, звістить вам” (Ів. 16: 12, 13). Апостол говорить нам, що “людина тілесна не приймає речей, що від Божого Духа, бо їй це глупота, і вона зрозуміти їх не може, бо вони розуміються тільки духовно... А нам Бог відкрив це Своїм Духом” (1 Кор. 2: 14, 10).

МОВНІ ЗНАРЯДДА НАШОГО ГОСПОДА

Саме тому в писаннях апостолів ми знаходимо деякі з найбільш корисних духовних настанов, без яких ми не змогли б отримати таку велику міру духовної поживи з висловлювань нашого

Господа, які були в притчах і неясній мові, таким чином зарезервованих для майбутнього використання святыми.

Під образом Лаодикійської Церкви Господь змальовує нам останній етап євангельської Церкви. Він представляє її словами: “Я багатий, і збагатів, і не потребую нічого”. Номінальне християнство було схильне хвалитися своїми багатствами вченості, майна, інтелекту та впливу, своїм високим моральним статусом. Єдине, чого воно прагнуло, – це сили зцілення, і тепер воно хапається за неї на свою подальшу шкоду, на збільшення своєї гордості та хвалькуватості й на те, щоб ще більше віддати себе під владу темряви.

Зверніть увагу, наскільки відрізняється погляд Господа на Лаодикійську Церкву від того, який вона має про себе. Він говорить: “А не знаєш, що ти нужденний, і мізерний, і вбогий, і сліпий, і голий! Раджу тобі купити в Мене золота, в огні перетищеного, щоб збагатитись, і білу одягу, щоб зодягтися, і щоб ганьба нагоди твоєї не видна була, а мастю на очі намасти свої очі, щоб бачити” (Об. 3: 17, 18).

Ми повинні глянути з Господнього погляду, щоб побачити, яким є справжнє багатство, справжнє джерело щастя й радості в Господі. Ми повинні мати відкриті очі й не бути обманутими нашим великим противником у цей час. Пам’ятаймо слова нашого Господа з цього приводу, Його натяк на те, що під час Його другого приходу багато хто буде хвалитися своїми ділами й силою зцілення, кажучи: “Господи, Господи, хіба ми не Ім’ям Твоїм пророкували,

хіба не Ім’ям Твоїм демонів ми виганяли, або не Ім’ям Твоїм чуда великі творили?” (Мт. 7: 22). Але Господь сказав таким: “Я ніколи не знав вас” – “Я вас не визнаю. Ви не маєте жодного права називати себе Моїми учнями”.

Пам’ятаймо, дорогі друзі, що Господні благословення для апостолів не мали характеру збереження від хвороб чи нещастя, а навпаки. У нас є записи про кількох відомих братів у Церкві, але немає жодних записів про те, щоб хтось із них був чудотворним цілителем. Зцілення, які були вчинені, були як знак для тих, хто був поруч. Ми маємо записи про лиха, допущені на нашого Господа, на апостолів і на Церкву того часу – ненависть світу, зрив їхніх планів, жорстокі висміювання, побої, корабельні аварії, небезпеки серед лжебратів, голод, спрага тощо. Якщо Бог таким чином виявляв Свою милість до нашого Господа і найвпливовіших членів Його Церкви та їхніх помічників, то що ми повинні вибрати для себе? Якщо ми дозволимо Господу вибрати за нас нашу частку, Він, без сумніву, дасть нам подібні випробування в цьому часі, а також славу, честь і безсмертя згодом. Якщо ж ми намагатимемося вибирати власний шлях, противник спробує ввести нас в оману, і ми, можливо, будемо позбавлені деяких фізичних страждань чи труднощів, які могли б бути для нашого вічного добробуту. Вибираймо краще, молимося про духовне і працюймо для нього, а в земних справах приймаймо те, що Отець наш вважає за найкраще!

R4313 (1909 p.)

“ЧИНІТЬ ПРОСТІ СТЕЖКИ НОГАМ ВАШИМ” **ЄВРЕЇВ 12: 13**

Коли апостол каже: “Чиніть прості стежки ногам вашим, щоб кульгаве не збочило”, – що він має на увазі? Він не має на увазі, що ми повинні буквально розчищати стежки, і не має на увазі наші буквальні ноги. З цим погодяться всі. Очевидно, вчення апостола полягає в тому, що кожна Господня вівця має ту чи іншу земну ваду (недосконалість), внаслідок якої кульгавість заважає їй впевнено йти слідами нашого Господа. Він закликає, щоб ми, пізнавши свої слабкості, фізичні та розумові, намагалися

відповідно будувати свій життєвий шлях, щоб бути здатними долати його труднощі та облоги з боку противника. Ми чинимо прості стежки, обираючи такий шлях, який не буде надмірно загострювати й збуджувати наші слабкості, а отже, робити нас ще більш кульгавими. Ми повинні прагнути подолати кульгавість, і для цього повинні не тільки молитися “Не залиш нас у спокусі”, але й намагатися всіляко уникати спокус. Як ми це робимо? Відповідаємо: через прояв нашої волі, нашої рішучості, – через

розумові постанови, тобто, іншими словами, через складання обітів, урочистих обіцянок Господу щодо нашої рішучості обирати правильний напрям. Отже, кожен, хто дотримувався настанов апостола з нашого тексту, склав обіти Господу, які він повинен вірно виконувати, якщо має вийти переможцем і отримати Божественне схвалення.

Господь не покладає на нас цих обітів, наказуючи нам робити так, а не інакше. Це означало б поставити нас під закон і завадило б нам приносити жертви як позаобразне священство. Тому Господь лише в загальних висловах звертається до Свого народу, вказуючи йому на правильну стежку й залишаючи за ним справу складання обітів відповідно до його потреб, і виконання цих обітів, а отже, і поступу в благодаті, знанні та розвитку характеру. Хто не побачив для себе потреби чинити постанови, складати обіти Господеві, той ще не визнав першого принципу християнського розвитку. Той, хто під час нападу ворога виявляє, де його стіна найслабша, і якнайшвидше лагодить слабкі місця, той робить це завдяки рішучості перед Господом, завдяки обітам. Хто не виявив слабких місць у своєму характері, той справді сліпий і "короткозорий". Хто не намагався виправити свої слабкості шляхом постанов Господу, обітів Господу, той ще не розпочав того розвитку характеру, який повинен бути завершений, перш ніж такого можна буде назвати переможцем.

Дозвольте представити два діалоги, які стосуються цього питання розвитку характеру за допомогою обітів, тобто постанов:

Брат А – Чи ти склав Обіт, який нещодавно був запропонований нам у WATCH TOWER?

Брат Б – Ні. Мені здається, що яким би корисним він не був для інших, для мене він таким не буде.

А – А може стара людина бунтує проти того, щоб її надто міцно прив'язували?

Б – Сподіваюся, що це не так. Мені здається, що я вже роблю практично все, що передбачено Обітом, а отже, мені немає потреби його складати. Що стосується першої частини – про молитву, щоб Божа воля ретельніше контролювала моє життя, – то я це роблю. Другої частини я вже дотримуюся повною мірою, щодня пам'ятаючи про моїх дорогих співпрацівників у жнивній праці й намагаючись повніше оцінювати свої

власні привілеї в ній. Що стосується третьої частини, то я, безумовно, намагаюся щодня ретельно перевіряти свої думки, слова і вчинки, як це, на мою думку, повинен робити кожен християнин. А як ми можемо робити інакше? Що стосується четвертої частини, то я вже давно вирішив не мати нічого спільного з окультизмом і спиритизмом, визнавши, що вони пов'язані з противником. Я давно дотримувався духа цієї частини і, можу сказати, що і його букви, за винятком згадки про перебування в кімнаті наодинці з особою протилежної статі, з широко відчиненими дверима. Я не завжди дотримувався цього порядку, але можу зізнатися, що це було б дуже добрим загальним правилом, якого варто було б дотримуватися, і що це врятувало б багатьох від неприємностей і, можливо, було б корисним для мене самого.

А – У такому разі, брате Б, наскільки я тебе розумію, ти вже прийняв ці різні частини Обіту як постанови Господу в розумі, в їхньому дусі, і навіть у букві. Різниця, здається, полягає в тому, що ти склав окремі обіти по кожному пункту, тоді як WATCH TOWER об'єднала ці різні пункти в один Обіт!

Б – Можливо, це правильний спосіб викласти справу, але, зрозумій мене, я не зв'язую себе зобов'язаннями щодо майбутнього, а просто маю цей ідеал перед очима як правильний шлях. Потім, коли кожна справа постає переді мною, я вирішую її по суті, і, відповідно, якщо хочеш знати, приймаю рішення щодо цього випадку, тобто даю обіт щодо цієї справи, що я буду слідувати таким-то шляхом.

А – Зрозуміло, дорогий брате, такий спосіб дозволяє тобі багато разів на день складати обіти й багато разів на день приймати рішення. Мабуть, у тебе надзвичайно врівноважений розум, і тобі не важко розпізнати принципові речі в усіх життєвих справах, тому ти можеш вирішувати кожен малу справу, що постає перед тобою, швидко, вчасно й правильно, і твій розум не схильний відходити від принципів праведності навіть під тиском спокус. Якщо це так, то я бачу, що твій план перевіряти кожен малу річ, коли вона з'являється, і давати обіт, тобто приймати рішення, по кожному пункту і таким чином складати багато обітів протягом одного дня, може бути, очевидно, досить безпечним для тебе, але чи буде це найбезпечнішим

і найкращим для всіх, як ти думаєш? Напевно, ми з вами знаємо деяких дорогих Богові осіб, які не дуже швидко застосовують принципи й доктрини в життєвих справах; деякі з них, цілком ймовірно, недостатньо врівноважені й вагаються перед лицем спокус. Чи не було б мудро для таких осіб складати свої обіти з холодним розумом, у згоді з Божественною волею, коли не налягають спокуси, і таким чином скеровувати свої кроки не лише на цей день і цю мить, але й на всі майбутні дні свого життя? Хіба це не було б у повній згоді з закликком апостола з нашого тексту: “Чиніть прості стежки ногам вашим, щоб кульгаве не збочило”? Далі, дорогий брате, якщо ти вже визнаєш ці принципи у своєму повсякденному житті, то чи не залишаєш ти відчиненими двері для противника, через які він колись може вдертися до тебе і спотворити твоє судження в певного роду спокусах, про які ми не можемо зараз детально здогадуватися?

Якщо ти вже зв'язаний принципами, які містяться в цьому Обіті, як ти кажеш, то чи не було б для тебе припасуванням зброї прийняти Обіт і таким чином звільнити себе від нескінченної кількості роздумів, питань і рішень, залишених на найбільш незахищений і несприятливий момент, коли перед тобою Ворог зі своїми спокусами? До того ж дорогий брате, оскільки св. Павло стверджує про свою готовність вчинити постанову, тобто дати обіт, не їсти більше м'яса, якщо таким чином він допоможе слабшому братові, то чи не було б це цінним міркуванням для нас щодо цього Обіту й допомогою у визначенні того, що найкраще зробити, щоб допомогти братам, особливо якщо ми відчуваємо, що ворог нападає на черідку, і пам'ятаємо [R4349], що частиною нашої Угоди з Господом є не тільки допомога братам у такій незначній справі, як ця, але й, якщо цього вимагатиме необхідність, віддання свого життя за них?

Брате В, а що ти думаєш про Обіт? Чи визнав ти його перед Господом як свій? Чи він став твоєю урочистою постановою перед Господом, що ти будеш дотримуватися різних пунктів, викладених у запропонованому Обіті?

В – Ні-ні, я не приймав його. Зізнаюся, що боюся його – боюся, що не зможу його дотримуватися.

А – Дорогий брате, мене дивує твоє висловлювання. Хіба ти не вчинив, наскільки мені

відомо, повного посвячення свого життя, своїх прав, своїх свобод, всього себе Господеві аж до смерті? Якщо так, то цей Обіт, ця Постанова, яку ти, напевно, також символізував у хрищенні, і яка, отже, називається твоїм Обітом при хрищенні, все ще залишається на тобі і є всеосяжною? Якщо ти зможеш дотриматись цього Обіту, то, безумовно, не матимеш особливих труднощів у дотриманні Обіту, запропонованого в WATCH TOWER. Скажи, будь ласка, які риси здаються тобі такими обтяжливими, такими неможливими? Напевно, не перша? [R4349]

В – Ні; я, звичайно, хочу, щоб Божа воля все більше і більше панувала у моєму серці й у моєму смертному тілі.

А – Мабуть, ти не заперечуєш і другий пункт Обіту – як і те, що ти посвячений Господу і насолоджуєшся світлом нинішньої жнивної праці та своїми привілеями, пов'язаними з нею і з усіма дорогими співробітниками! Ти, безсумнівно, пам'ятаєш про це кожного дня або принаймні повинен пам'ятати. Якщо ти цього не робиш, то втрачаєш благословення. Я раджу тобі вирішити це негайно й уважно звернути увагу на благословення, яке таким чином ти отримаєш, коли будеш думати про працю Господа і Його народу, а також про твої власні привілеї та можливості у жнивах. Багато повідомляють, що вони отримують благословення саме в цьому напрямку – що коли вони щодня думають про свої привілеї на жнивному полі, це зміцнює їхні рішення й надає їм відваги, щоб запуснути серп Правди. Скажи мені, дорогий брате, що ти не заперечуєш, а повністю схвалюєш цю особливість Обіту.

В – Звісно, коли ти так кажеш, я частково згоден. Але припустімо, що я колись не зможу так думати й молитися чи то через забудькуватість, чи через хворобу, чи ще через щось?

А – Якщо ти будеш марити або лежати без свідомості, так що не зможеш ні думати, ні молитися, ти не будеш нести за це відповідальності. Так само, якщо, попри твої найкращі зусилля або рішення, ця річ вислизне з твоєї уваги, ти не будеш нести відповідальності, тому що жодна людина не може робити понад свої можливості, а Обіт чітко говорить про речі, які є розумно можливими завдяки Божій помічній благодаті. Однак, склавши Обіт, ти, безсумнівно, побачиш, що живеш у тій вищій атмосфері, в якій

навряд чи зможеш забути про жнивну працю і про співпрацівників, так само як і про їжу. Все більше і більше це стане частиною твого життя і допоможе піднятися думками від земних речей до небесних і часто переставляти свої почуття із земного на те, що вгорі. Поглянь тепер на третю частину Обіту. Без сумніву, дорогий брате В, у цій частині немає нічого, чого б не схвалювало твоє серце. Хіба ти вже не вирішив звернутися до Бога й не пообіцяв Йому ретельно перевіряти свої думки, слова та вчинки, щоб краще служити Йому і братам? Я дуже сподіваюся на це, дорогий брате, бо інакше як би я міг вважати тебе посвяченим християнином?

В – О, так. Я згоден, що це все дуже добре, але чи можу я пильнувати кожну думку, слово і вчинок?

А – Пам'ятай, дорогий брате, що ти, як Нове Створіння, маєш ворога, який весь час перебуває поруч з тобою – твоє старе “я”. Це старе “я” хотіло б захопити тебе, Нове Створіння, зненацька, щоб ти не так пильно стежив за кожною думкою, кожним словом, кожним вчинком. Саме це старе “я” зараз бореться з Обітом і каже: “Не зв’яжуй себе ще міцніше, у тебе і так мало свободи”. Не звертай уваги на слова старої людини, дорогий брате. Натомість прислухайся до Господнього голосу. Через апостола Господь каже нам вбити стару людину. “Отож, умертвіть ваші земні члени” (Кол. 3: 5). Велика частина твоїх труднощів, дорогий брате, і труднощів усіх, хто намагається ходити вузькою дорогою, полягає в тому, що стара людина волає і хоче зберегти свободу й життя, але це суперечить інтересам Нового Створіння, щоб на неї звертали будь-яку увагу. Скажи їй відразу, що ти думав, що вона давно померла і похована, і тільки зараз дізнався, що це не так, і що цим Обітом ти маєш намір вбити її та прибити кришку її труни. Це твоїй старій людині не подобається Обіт, дорогий брате, а не тобі, Новому Створінню, яке неодмінно повинно схвалити його як допомогу для себе і для всього дорогого дому віри.

Брате В, я розумію, що ти говорив прикрі речі на адресу тих, хто склав Обіт – що ти і думав зле, і говорив зле, і діяв неналежним чином. Дорогий брате, це, звичайно, не ти, Нове Створіння, а старе створіння командувало. Як добре було б для тебе, якби ти склав Обіт і таким чином

закарбував у своєму розумі правило ретельно перевіряти кожну свою думку, слово і вчинок! Марно молитися: “Не залишай нас у спокусі, але визволи нас від лукавого”, – якщо в той час, коли Господь показує нам, як відвернути спокусу і поставити бар’єр між собою і лукавим, ми відмовляємося прислухатися до Його порад.

Я не думаю, що четверта частина Обіту неможлива для тебе, дорогий брате В, або що ти насправді вважаєш її нерозумною, з огляду на те, що ми знаємо про нашого противника і його різні хитрощі, і що Святе Письмо говорить нам про його більшу силу в кінці цього часу Жнив. Ти, звичайно, не вважатимеш розумним бути необережним стосовно конкретних пасток, які, як ми знаємо, вже розставлені та наживлені на гачок для світу й Церкви в “годину спокуси”, яка зараз прийшла на весь світ. Напевно, ти згоден з тим, що є тільки два вожді, Господь і противник, і що частиною нашого обов’язку, якщо ми хочемо бути вірними воїнами хреста, є протистояти тактиці й прийомам сатани будь-якого роду, форми і вигляду, чи не так?

В – Звичайно, так, дорогий брате А. І я вважаю, що не можу придумати жодних заперечень з цього приводу.

А – Тепер, брате В, ми підійшли до останнього пункту Обіту. Твоє заперечення має бути саме тут, або ти не маєш жодного. Яке заперечення? Ти кажеш, що боїшся, що не зможеш його виконати. Моя думка, дорогий брате, якраз протилежна – що не треба боятися, якщо ти не виконуєш його. Ти боїшся, що не зможеш завжди поводитися з особами протилежної статі наодинці так, як ти це робиш на людях, у присутності Господнього народу? Якщо ти маєш слабкості в цьому плані, дорогий брате, то це саме те місце, яке тобі потрібно зміцнити саме таким Обітом, як цей.

В – Я боюся, що забуду, а якщо й згадаю, то не зможу витримати випробування.

А – Дорогий брате, цей Обіт може скласти тільки Нове Створіння. Старе створіння ніколи цього не зробить. Нове Створіння вирішує зробити все можливе, вирішує перед Богом, що в міру своїх можливостей воно буде дотримуватися цього порядку. А Бог у відповідь каже Новому Створінню: “Досить тобі Моєї благодаті, бо сила Моя здійснюється в немочі”. Що ж тоді

залишається, дорогий брате? Нічого, хіба що брак віри з твого боку, щоб прийняти необхідну благодать і силу, або брак рішучості, що означало б брак посвячення, що означало б, що ти живеш, нехтуючи своїм первісним обітом посвячення, обітом хрищення. Неодмінно, дорогий брате, виправ це. Виявляй віру й рішучість дотримуватися своєї первісної угоди, дотримуватися того, щоб утримувати свою людську волю мертвою. Цей Обіт, безсумнівно, допоможе тобі у дотриманні такої рішучості, а якщо так, то допоможе тобі вчинити міцним своє покликання та вибір. Без такої рішучості, мабуть, ти ніколи не зможеш вчинити його міцним.

Так ось, щодо останньої фрази Обіту. Які тут можуть бути заперечення? Чи є вони взагалі?

В – Моя гордість трохи заперечує проти цієї пропозиції, хоча я визнаю, що ця річ була б запобіжником і що під її дією, без сумніву, багато хто вберіг би себе від необережності, тенденція якої не була б духовною, а радше в напрямку тілесності.

А – Що ж, мій любий брате В, твої два аргументи проти є найсильнішими аргументами на користь Обіту. Якщо у тебе є якась гордість з цього приводу, то втихомирюй її, умертвляй. “Тож покоріться під міцну Божу руку”. Зроби це заради інших, якщо не заради себе, хоча ти визнаєш, що потребуєш цього для себе. Що стосується другого пункту, який ти навів, то, безумовно, це аргумент на користь Обіту. Це – барикада, яка стоїть між Господнім народом

і особливою спокусою. Якби це врятувало від біди того, за кого помер Христос, то чи не варто було б нам усім скласти такий Обіт? Але запевняю тебе, дорогий брате В, що в мене є відомості, які змушують мене думати, що сотні з-поміж Господнього народу були б захищені цим Обітом і були б ближче до Господа, “під крильми Його захований”, а, отже, далі від великого Противника, Птахолова з 91-го псалма. Закликаю тебе, дорогий брате, скласти Обіт, проте не як новий, оскільки твій первісний обіт посвячення був всеосяжним, ствердним. Цей же Обіт у певному сенсі є заперечним. У ньому ми формуємо перелік деяких речей, яких ми не будемо робити, бо вважаємо, що їх уникнення наблизить нас до Господа і відділить від влади противника, а також зробить нас більш готовими надавати допомогу братам, які, як і ми самі, з труднощами підіймаються на Сіонську Гору по вузькій дорозі.

Не складайте Обіт для того, щоб догодити брату Расселу, ані не беріть його як [R4350] фетиш чи талісман, щоб відвернути ворога, але складайте його з розумом, як перед Господом, і використовуйте свій вплив на його користь серед усіх дорогих братів у Христі. У цьому є благословення, і чим швидше ви складете його, тим швидше ви розділите це благословення, про яке вже розповідають багато інших. “Чиніть прості стежки ногам вашим”.

R4348 (1909 р.)

ЛІТЕРАТУРА

Пропонуємо читачам наступні книги та брошури:

- Серія книг “Виклади Святого Письма”
  - Том 1 – “Божественний план віків” (укр.)
  - Том 2 – “Надійшов час” (укр. та рос.)
  - Том 3 – “Нехай прийде Царство Твоє” (укр. та рос.)
  - Том 4 – “Битва Армагеддону” (укр.)
  - Том 5 – “Примирення між Богом і людьми” (укр.)
  - Том 6 – “Нове Створіння” (укр.)
- Небесна Манна (укр. та рос.)
- Фото-драма сотворення (рос.)
- На переломі віків (видання 2004 р., 92 стор.) (укр.)
- Боже Царство (86 стор.) (укр.)
- Біблійні люди (450 стор., видання 1995 р.) (укр.)

- Надія (22 стор.) (укр.)
- Кров Примирення (28 стор.) (укр.)
- Нові небеса і нова земля (24 стор.) (укр.)
- Чому Бог дозволив зло? (28 стор.) (укр.)
- Що таке душа? (34 стор.) (укр.)
- Что говорит Священное Писание о спиритизме? (88 стор.) (рос.)
- Де є померлі? (62 стор.) (укр.)
- Свічник (періодичне видання, 46 стор.)

Вся література висилається безкоштовно.

Просимо завітати в Інтернет на сторінку www.scripturestudy.net, де можна знайти додаткову літературу українською та російською мовами.